

words

I

เกมนี้มีกฎเพียงสองข้อ อยู่ให้รอดและอย่าตกหลุมรัก

PHANTASMA

เกมวิญญาณลวง

เคยลี สมิท เขียน

นิษานากะ พรหมสวัสดิ์ แปล

“The dark is for people who are too cowardly
to face their actions in the light.”

“ความมืดมีไว้สำหรับผู้ที่ยึดติดเกินกว่าจะเผชิญหน้า
กับการกระทำของตัวเองในที่สว่าง”

—เคย์ลี สมิท

words
words without boundaries

เกมวิญญาณลวง

Phantasma

เคย์ลี สมิท
เขียน

นิชานาก พรหมสวัสดิ์
แปล

“ฉันอ่านบันทึกและตำราเวทมนตร์ของแม่มาทั้งชีวิต
ระหว่างที่เธอมัวแต่ออกไปเที่ยวเล่นกับเพื่อนๆ”
- เคย์ลี สมิท

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

เกมวิญญาณลวง
Phantasma

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

Copyright © 2024 by Kaylie Smith

Published by arrangement with BookEnds Literary through Andrew Nurnberg Associates International Limited

Finalised cover design by Amarin Corporations Public Company Limited,

using cover artwork designed by Alexandra Purtan | Fenix Cover Designs

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9112-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาธุกุล, ชนมน วัชรพิทย์, ชานน วุฒิเบญจพลชัย

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปก ญาณิกา อยู่ยั้ง

ออกแบบบุปเล่ม นวพรพร เอื้อพัทธยากร, จิรณิทย์ คำจันทร์, ศุภิสรา เล็กเลิศ

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร สุคนธา กิ่งก้าน, พรทิพย์ รักษ์ทอง

คำนำสำนักพิมพ์

ผู้คนมากมายเข้ามาในคฤหาสน์แพนเทสมาเพื่อไขว่คว้าพรหนึ่งประการ... แต่กลับไม่คำนึงถึงราคาที่ต้องจ่าย

แล้วคุณล่ะ เข้าใจดีหรือยังว่ากำลังเอาชีวิตไปเสี่ยงกับอะไร...

ใช่ คุณที่อ่านข้อความนี้อยู่ الآنแหละ ตอนเปิดหนังสือเล่มนี้ออกอ่าน คุณคงเตรียมใจมาแล้วสินะว่าจะได้เจอกับอะไรในคฤหาสน์ผีสิงแห่งนี้ แต่ถ้าคุณอยากมีชีวิตรอดจนจบ จงจำคำเตือนต่อไปนี้ไว้ให้ดี

การแข่งขันแพนเทศมานั้นโหดเหี้ยม คุณต้องฝ่าด่านนรกทั้งเก้า ด้วยไหวพริบ การล่อลวง การหักหลัง หรือกระทั่งการทิ้งความเป็นมนุษย์ เพื่อยืนหยัดเป็นคนสุดท้ายในเกม ไม่เพียงเท่านั้น คุณยังต้องใช้ชีวิตอยู่ในคฤหาสน์ที่เต็มไปด้วยบรรดาผีซึ่งจ้องจะฉีกทั้งวิญญาณคุณทุกคำคืน และเผชิญกับดักมากมายที่พร้อมจะทำให้คุณแตกสลายจากภายใน

คุณคงคิดว่าสิ่งเหล่านั้นเลวร้ายที่สุดแล้ว แต่ไม่ใช่เลย สิ่งสำคัญที่สุดคือเรื่องของ**หัวใจ**ต่างหาก ไม่ว่าอีกฝ่ายจะมีเสน่ห์เพียงใด หรือต่อให้ความเหงาเกาะกุมหัวใจคุณจนรู้สึกไร้ทางออก **ห้ามปล่อยตกหลุมรักในคฤหาสน์นี้เป็นอันขาด**

หากคุณคลั่งมึนเย้ยหยันคำเตือนข้อสุดท้ายนี้อยู่ แล้วคิดในใจว่ามันช่างงี่เง่า ก็ขอให้จดจำความรู้สึกนั้นไว้ให้ดี คนที่มีแพนอยู่แล้วยังอาจพอห้ามใจตัวเองได้บ้าง แต่เหล่าคนโสดทั้งหลาย...หึๆ เอาเถอะ ในเมื่ออ่านมาถึงตรงนี้แล้ว คำพูดใดๆ ก็คงเปลี่ยนจิตใจอันมุ่งมั่นของคุณไม่ได้

ฉะนั้นก็ขอให้**คุณโชคดีในคฤหาสน์แพนเทสมา** กลับออกมาได้โดยที่ร่างกายยังครบถ้วนสมบูรณ์ และอย่าปล่อยโผล่มอบใจให้ใครระหว่างทางแล้วกัน

คำนำผู้แปล

ถึงแม้ว่าหนังสือเล่มนี้จะเผยให้เห็นภาพความลึกลับดำมืด ความโหดร้ายทารุณ แต่ภาพของความรักก็ยังคงเด่นชัดท่ามกลางความระทึกขวัญนั้น ทั้งความรักของครอบครัว พี่-น้อง แม่-ลูก ความเห็นใจระหว่างเพื่อนมนุษย์ และความรักอันแรงของหนุ่มสาว พาให้เห็นใจและเข้าอกเข้าใจไปทุกตัวละคร

โอฟีเลียพาเราไปพบกับความท้าทายที่ซ่อนอยู่ในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านแข่งขันของแฟนเทศมา หรือด้านชีวิตที่เธอต้องตัดสินใจ สุดท้ายแล้ว การตัดสินใจของเธอจะพาเธอไปที่ใด...

นิชานาถ พรหมสวัสดิ์

สำหรับผู้ที่ต้องตะแคงกายพาตัวเองออกจากความมืด
แต่ก็ยังคงเลือกที่จะเป็นแสงสว่างให้แก่โลกใบนี้ -
ฉันภูมิใจในตัวคุณนะ

คำเตือน

เนื้อหาและสิ่งที่อาจกระทบกระเทือนจิตใจ

ผลงานชิ้นนี้มีการบรรยายเนื้อหาทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง
และมีฉากสยองขวัญ รวมถึงมีการบรรยายรายละเอียด
เกี่ยวกับพฤติกรรมในกลุ่มอาการย้ำคิดย้ำทำ เช่น ความคิดแทรกซ้อน
อาการกระตุกหรือการทำซ้ำๆ โดยไม่สามารถควบคุมได้
สำหรับรายการคำเตือนเนื้อหาที่อาจส่งผลกระทบต่อจิตใจฉบับเต็ม
โปรดเยี่ยมชมที่เว็บไซต์ของผู้เขียน

www.kayliesmithbooks.com

ลำดับชั้น ของตัวตนเหนือธรรมชาติ

ราชันปีศาจ (KING OF THE DEVILS)
|
เจ้าชายปีศาจ (PRINCE OF THE DEVILS)
|
ปีศาจ (DEVILS)
|
มาร (DEMONS)
|
หน่อเนื้อของปีศาจกับตัวตนเหนือธรรมชาติประเภทอื่น
|
พราย (WRAITHS)
|
หน่อเนื้อของมารกับตัวตนเหนือธรรมชาติประเภทอื่น

ตัวตนเหนือธรรมชาติ
ประเภทอื่นที่เป็นอมตะ

แวมไพร์ (VAMPIRES)
ภูตจำแลง (SHAPESHIFTERS)
ภูตรับใช้ (FAMILIARS)
ผี (GHOSTS)

ตัวตนเหนือธรรมชาติ
ที่เป็นมนุษย์

ผู้สกิดวิญญาน (NECROMANCERS)
ผู้หยั่งรู้ (SEERS)
แม่มด (WITCHES)
ผู้เรนกาย (SPECTERS)

การจำแนกประเภทผี

ภูตเงา (PHANTOMS)
ผีที่มีรูปร่างชัดเจนที่สุดและมีพลังมากที่สุด

วิญญานสิงสู่ (POLTERGEISTS)
ผีประเภทที่เข้าสิงร่างของสิ่งมีชีวิตอื่นได้

ผีเร่ร่อน (APPARITIONS)
ผีที่พบได้บ่อยที่สุด ไร้ซึ่งกายหยาบโดยสิ้นเชิง และหากติดค้าง
อยู่ในโลกของคนเป็นนานเกินไปโดยไม่ข้ามไปสู่โลกอีกฟากหนึ่ง
ก็จะเสื่อมสภาพจนกลายเป็นผีดิบได้

ผีดิบ (GHOULS)
ผีเร่ร่อนที่เสื่อมสภาพจนกลายเป็น
สิ่งที่ไร้ความรู้สึกและไร้สติสัมปชัญญะ

“จิตใจช่างเป็นมายาภาพอันสลับซับซ้อน
และเป็นที่นัดพบของสรรพสิ่งซึ่งไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน!”
- เวอร์จิเนีย วูล์ฟ, *ออร์แลนโด*

บทนำ

ชั่วร้าย

ปัสกา มีวาจาอันชั่วร้าย และมีน้ำเสียงนุ่มนวลราวกับเหล่าเบอร์เบิน

“เธอตัดสินใจยังไ้” เขาเร่งเร้าพลางลากปลายนิ้วชี้ลงมาตามลำคอ
ด้านหนึ่งของเธอ ขณะที่ริมฝีปากของเขายู่ห่างจากชีพจรที่เต้นระรัวตรงลำคอ
อีกด้านเพียงไม่กี่เซนติเมตร

“นายหลอกฉัน” เธอกระซิบ

เขาหัวเราะตอบ ลมหายใจสัมผัสผิวที่ร้อนผ่าวของเธออย่างแผ่วเบา

เขาอยู่ใกล้เสียจนเธอแทบคิดอะไรไม่ออก

คำตอบใดๆ ที่ดูเข้าที่ล้วนอันตรายเกินไปเมื่ออะดรีนาลีนอีกระลอกสูบฉีด
ตามเส้นเลือดของเธอ แต่เหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งนำพาเธอมาสู่ช่วงเวลานี้กลับสลัก
อยู่ในใจอย่างแจ่มชัด

สามัคคี
ก่อนแฟนเทศมา

คาถายามเที่ยงคืน

แสงจันทร์สะท้อนจากลือกเกตเคลือบทองที่คล้องอยู่บนลำคอเย็นเฉียบของศพ

โอฟีเลีย กริมม์ ปลดสร้อยคอรูปหัวใจของแม่อาย่างร้อนใจ ก่อนจะก้าวออกจากวงเวท แล้วสอดมือไปได้ลอนผมสีน้ำตาลเทาที่ปล่อยสยายของตัวเองเพื่อสวมสร้อยอันคุ้นเคยเส้นนั้นไว้รอบคอ เธอเสียวสันหลังวาบเมื่อโลหะเย็นๆ แนบชิดผิว และชนกับปล้นลูกชู้ได้สัมผัสนั้น

โอฟีเลียคุกเข่าลงทางซ้ายข้างๆ ร่างอันซีดเซียวของแม่ เจเนวีฟน้องสาวของเธอ มองอย่างเสียวบ่งน่านทางออกไปไม่ก็พุด โอฟีเลียกำใบมีดสีเงินแน่นขึ้น ก่อนจะกดปลายแหลมคมลงบนผิวเนื้อสีข้างอันอ่อนนุ่มที่แขนด้านในของตัวเอง รอยกรีดนั้นบาดลึกกว่าแม่นยำ เลือดไหลออกมามากพอที่จะหยดลงไปนองบนพื้นตรงหน้า และย้อมชุดนอนสีขาวเนื้อบางให้กลายเป็นสีแดงฉานน่าสยดสยอง กลิ่นของเหล็กและเกลือฉุนก็

โอฟีเลียปล่อยให้ใบมีดร่วงกระทบพื้นดังเคาะ และเจเนวีฟก็สะดุ้งเหมือนกระต่ายป่าชี้ตกใจ โอฟีเลียจุดไม้ขีดโดยไม่สนใจน้องสาวที่กำลังหดตัวด้วยความตื่นกลัว และดื่มด่ำไปกับเสียงฟูจากไฟที่ลุกขึ้นมาท่ามกลางความเงิบสัปดาห์ของฤดูหนาวกริมม์ เธอเอื้อมไปยังเทียนเล่มที่ใกล้ที่สุดและรอให้ไส้เทียนติดไฟวาบขึ้นมา พร้อมกับเคาะด้านข้างของแท่งเทียนไขนั้นพลางนับจำนวนครั้งในใจเสียวๆ

หนึ่ง สอง สาม

เมื่อเทียนติดไฟแล้ว เธอจึงดุนมันเข้าไปในวงเวท แล้วเทียนเล่มอื่นๆ ที่ล้อมรอบร่างไร้ชีวิตของเทซซี กริมม์ ก็ส่องสว่างขึ้นมาโดยพลัน เงาของ

สองพี่น้องกริมม์ทอดยาวไปถึงเพดาน ขณะที่มันกำมะหยี่กระพือพัดอย่างรุนแรง

โอฟีเลียตื่นขึ้นมากลางดึก เนื้อตัวชุ่มเหงื่อในคำคืนที่อุ่นสบายในนิวออร์ลีอันส์ และเจอแม่นอนตัวแข็งที่อยูบนพรมผ้าเชมเบรย์¹ สีครีม ไม่มีเสียงกรีดร้องด้วยความหวาดผวา สัญญาณของอาการตื่นตระหนก หรือ ร้องร่ายการฆาตกรรม ไม่พบสัญญาณของอันตรายใดๆ แม้แต่น้อย มีเพียงร่างของแม่ที่นอนแผ่อยู่บนพื้น รวากับว่าผู้หญิงคนนี้ตัดสินใจเข้านอนบนพื้นห้องนั่งเล่นแทนเตียง หากสัมผัสอันแปลกประหลาดและชานปะทุของเวทมนตร์ไม่ได้เตือนให้เธอรู้ว่ามันบางอย่างผิดปกติอย่างมาก เธอก็คงไม่เจอร่างของแม่จนกระทั่งอาทิตย์ขึ้น และเมื่อถึงตอนนั้น ทุกอย่างก็คงจะสายเกินไปแล้ว

โอฟีเลียรับรู้ได้รางๆ ว่าน้องสาวของเธอลงบันไดไม้ที่ส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดตามหลังมา แต่เธอมีว่แต่ยุ่งกับการรื้อฟื้นความทรงจำจนไม่ได้เตือนเจเนวีฟว่ามีภพน่าสยดสยองรออยู่ที่ชั้นล่าง โอฟีเลียพลิกดูความทรงจำของตัวเองเพื่อยืนยันว่าเธอเคาะหัวเตียงครบตามจำนวนครั้งและเคาะข้อนิ้วลงบนผาผนังเป็นจังหวะที่ถูกต่อง่อนเข้านอนแล้วหรือไม่ แต่เธอก็รู้ว่าเธอทำครบถ้วนดี อาการย้ำคิดย้ำทำของเธอกลายเป็นกิจวัตรไปแล้วในตอนนี้ นี่ไม่ใช่ความผิดของเธอ เป็นไปไม่ได้ เธอทำทุกสิ่งได้อย่างสมบูรณ์แบบไร้ที่ติแล้ว

ครู่หนึ่ง เธอคิดว่าจะทิ้งศพไว้อย่างนั้นแล้วกลับไปนอน โดยเชื่อว่าศพจะเลื่อนหายไปเองในยามเช้าเหมือนภาพลวงตาที่ผุดขึ้นในห้วงความคิดของเธอ จนกระทั่งเสียงสะท้อนให้อันรุนแรงของเจเนวีฟและกระแสปัดที่ปะทุอยู่ในอากาศปลุกให้เธอรีบลงมือทำบางอย่าง เธอสั่งให้เจเนวีฟหากล่องไม้ขีดไฟ และรีบรุดผ่านตัวคฤหาสน์กริมม์ไปยังห้องทำงานของแม่ แล้วรื้อห้องเพื่อหาเทียนสีดำเจ็ดเล่มที่ต้องใช้สำหรับรายคาถาก่อนที่หน้าต่างแห่งโอภาสจะปิดลงตลอดกาล

ตอนนีโอฟีเลียโตสุดในตระกูลกริมม์แล้ว การจากไปของแม่ทำให้เธอ

¹ ผ้าฝ้ายทอดคล้ายผ้ายีน แต่มีน้ำหนักเบา นุ่ม และระบายอากาศได้ดี

กลายเป็นมากกว่าลูกกำพร้า

เร็วเข้า เวลาของแกกำลังจะหมดแล้ว เสียงเงาที่คอยหลอกหลอน เธอทุกขณะจิตยามตื่นกระซิบอยู่ในหัวเธอ **ถ้าแกพลาดไป จะมีผลที่ตามมาแน่**

โอฟีเลียไล่เสียงนั้นออกไประหว่างจุ่มสองนิ้วลงในเลือดของตัวเอง – โดยระมัดระวังไม่ให้ล้าเกินวงล้อมของเทียน เพราะเกรงว่าจะไปทำลายวงเวทเข้า และทำให้สิ่งเดียวที่เธอฝึกฝนมาตลอดทั้งชีวิตพังทลาย นี่แหละวินาทีสุดท้ายก่อนจะสายเกินการณ์ เธอจะเปลี่ยนไปอย่างไรไม่มีวันหวนกลับ เธอสามารถปฏิเสธที่จะร้ายกาจให้จบ และเป็นเธอคนเดิม แบบเดียวที่เธอเคยรู้จักได้ หรือไม่ก็ต้องจ่ายค่าตอบแทนเพื่อสืบทอดมรดกของตระกูล

“พี่ไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้นะ โอฟี” เจเนวีฟกระซิบอยู่ในความมืด เสียงนั้นแทบจะเป็นคำวิงวอน

แต่โอฟีเลียยอมให้เวทมนตร์ของตระกูลมาถึงจุดจบไม่ได้ แม้ว่าพิธีกรรมนี้จะเปลี่ยนตัวตนของเธอไปโดยสิ้นเชิง แต่การไม่ทำพิธีกรรมนี้จะเปลี่ยนเธอไปในแบบที่ทำให้จิตวิญญาณแตกสลาย ความต้องการที่จะเป็นคนดีและสนองความคาดหวังของทุกคนให้ได้ หยั่งรากลึกลงไปถึงกระดูกดำของเธอ จนกลายเป็นเนื้อเดียวกับจิตวิญญาณอย่างไม่อาจตัดขาด

โอฟีเลียหลับตาและกระซิบถ้อยคำที่เธอท่องอยู่ทุกคืนประหนึ่งบทสวดนอกรีตตั้งแต่เพิ่งเริ่มหัดพูด ความร้อนจากเปลวไฟรุนแรงขึ้นหลังจากเธอกระซิบคาถาจบ อากาศอบอ้าวทำให้ทั่วร่างร้อนผ่าวขณะที่เธอเพ่งสมาธิไปยังพลังซึ่งปะทุอยู่บนผิว กลิ่นไหม้ขมแผดเผาจมูกของเธอ กลิ่นของเวทมนตร์

เมื่อคำสุดท้ายหลุดจากปาก เทียนสีดําก็ดับลงทีละเล่ม กลุ่มควันสีดําดูจอบชิเดียนพวยพุ่งขึ้นเหนือวงเวทขณะที่เธอล้วงมือเข้าไปใต้ปกชุดนอนที่ไม่ได้ติดกระดุม และใช้นิ้วเปื้อนเลือดวาดอักขระสีแดงฉานลงบนตำแหน่งเหนือหัวใจตัวเอง

จากนั้นพวกเธอก็รอ โอฟีเลียรอด้วยความคาดหวัง เจเนวีฟพร้อมด้วยความหวังใจ

อุณห์ภูมิในคฤหาสน์ลดลงสืบองศา ความเงิบเริ่มหนักอึ้ง ส่วนความมืดก็ยิ่งงันกันไป ทันใดนั้นโอฟีเลียรู้สึกว่ามีใครจ้องมองมา สายตาเหล่านั้นแผดเผาผิวเธอจากทุกทิศทาง สายตาของเหล่าผู้ที่เธอยังมองไม่เห็นในตอนนั้น

พวกเธอรออยู่ในความมืดพักหนึ่งซึ่งเป็นความรู้สึกที่ยาวนานจนทรมาน เสียงระฆังบอกเวลาเที่ยงคืนจากนาฬิกาเรือนใหญ่ในโถงกลางยังไม่ดัง แต่โอฟีเลียคิดว่าตอนนี้คาถาควรจะคงได้ผลแล้ว เธออาจทำอะไรผิดไป เธออาจพูดคำผิดหรือไม่ชัดเจนพอ บางทีเธออาจเป็นคนที่ล้มเหลวโดยสิ้นเชิง -

เสียงกริตรี้องปะทุขึ้นมาจากลำคอของเธอขณะที่เปลวไฟแผดเผาผ่านกระดูกและทุกตารางนิ้วบนผิวหนังอย่างกะทันหัน เธอล้มไปข้างหน้า ใช้มือยันพื้นไว้ กระดูกสันหลังหักและบิดโค้งผิดธรรมชาติ เสียงหวีดร้องอย่างเจ็บปวดหลุดลอดจากริมฝีปากขณะที่เวทมนตร์ของแม่ไหลบ่าเข้าสู่ร่างกาย เธอแนบหน้าผากลงกับพื้น เลือดที่นองเป็นแอ่งอาบไล้ทั่วใบหน้า เสียงของเธอเริ่มแหบพร่าจากการกริตรี้อง เจเนวีฟก้าวเข้ามาวางมือบนแผ่นหลังเธอเพื่อปลอบประโลม แต่ก็ช่วยอะไรไม่ได้เลยนอกจากมองดู

เมื่อทุกอย่างจบลงในท้ายที่สุด โอฟีเลียก็ล้มตัวลงบนพื้นและนอนอยู่แบบนั้นนานเป็นนาทิจนพยายามหายใจให้ทัน จนกระทั่งเธอลุกขึ้นยืนไหวและขณะที่กำลังสุดลมหายใจเข้าลึก เธอก็กระซิบคำสั่งกับความมืด คำสั่งที่จะผนึกชะตากรรมของเธอไปตลอดกาล

เจเนวีฟอ้าปากด้วยความตะลึงลันเมื่อความมืดตอบรับคำขอของโอฟีเลีย เทียนกลับมาติดไฟอีกครั้งภายใต้คำสั่งอันแผ่วเบา คราวนี้เปลวไฟเป็นสีฟ้าอมเงิน สีฟ้าของตระกูลกริมม์

โอฟีเลียเหลียวไปเห็นเงาสะท้อนของตัวเองวูบไหวอยู่ในกระจกหน้าต่างแวบหนึ่ง ผมสีเข้มและชุดนอนเนื้อบางโสร่งไปด้วยเลือด สีแดงฉานเปื้อนอยู่บนโหนกแก้มเรียวคมและหยดลงมาตามสันจมูกโด่งรับขอบบาง - ตัดกับผิวสีขาวราวกับกระเบื้องอย่างน่าตกใจ อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ใช่สิ่งที่เธอสนใจเลย ในเมื่อสายตาที่จ้องกลับมานั้นไม่ใช่สายตาของเธออีกต่อไป

นัยน์ตาของเธอไม่ใช่สีฟ้าสดใสอบอุ่นเหมือนตอนยังเด็ก สีฟ้าที่เคยเหมือนสีนัยน์ตาของเจเนวีฟในตอนนั้นก็กลับกลายเป็นสีที่ดูเย็นเยียบ น่ากลัว รวากับเม็ดสีถูกพอกออกไปจนเกือบหมดสิ้น เป็นสีอันเย็นยะเยือกเหมือนนัยน์ตาของแม่ เหมือนนัยน์ตาของยายในภาพวาดสีน้ำมันที่แขวนอยู่ในโถงกลางเหมือนผู้หญิงตระกูลกริมม์ทุกคนที่รับเวทมนตร์เข้ามา

สีเดียวกับร่างที่พร่าเลือนและเรืองแสงของเหล่าผีเร่ร่อนที่เธอมองเห็นแล้วว่ากำลังหลบซ่อนอยู่ในเงาของห้องในตอนนี้

สีฟ้าของตระกูลกริมม์

ความภาคภูมิใจอันขมขื่นเล่นพล่าน แต่คลื่นแห่งความกลัวและความเศร้าโศกก็ไล่ตามมาจนเกือบทำให้เธออ่อน ส่วนหนึ่งในตัวเธอหวังว่าการส่งต่อเวทมนตร์นี้จะไม่สำเร็จ และแม่ของเธอยังไม่จากโลกของคนเป็นนี้ไปจริงๆ ถึงแม้ว่าร่างเย็นเยียบแทบเท่าเธอจะบอกเรื่องราวที่ต่างออกไปก็ตาม ขณะที่อีกส่วนหนึ่ง ส่วนที่ร้ายกาจสำเร็จและได้ปลดปล่อยเวทมนตร์ที่ตอนนี้ไหลเวียนอยู่ในเลือดของเธอกลับรู้สึกพอใจ

เธอเห็นเงาสะท่อนวูบวาบบนกระจก ผีเร่ร่อนซี่งสังสัยที่มีรอยยิ้มบางๆ มองตอบอย่างรู้ทัน ก่อนจะกะพริบแล้วหายไป

“ให้ตายเถอะ โอพี” เจเนวีฟกระซิบ เขย่าตัวโอพีเลียให้ตื่นจากภวังค์ “ฟ้าไม่เป็นไรใช่ไหม”

โอพีเลียไม่เอ่ยถ้อยคำใดขณะที่เธอยกมือขึ้นลูบไล้เกตุซึ่งห้อยอยู่ตรงคอ แล้วเคาะมันเบาๆ เมื่อน้ำตาหยดแรกเริ่มรินในดวงตา

หนึ่ง สอง สาม

โอพีเลียสบถออกมาอย่างยากลำบากตอนเคาะครั้งสุดท้าย เธอเซถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าวพลางก้มมองสร้อยคออย่างไม่เชื่อสายตา เธอกลั่นหายใจขณะรอการยืนยันว่าเธอไม่ได้จินตนาการไปเอง

ครู่ต่อมาโลกก็กระตุกอีกครั้ง สอดประสานไปกับเสียงตุบๆ ในอกเธอ

จังหวะการเต้นของหัวใจ

**สองคืน
ก่อนแฟนเทศมา**

บทกวี

แทบไม่มีสิ่งใดที่ถือว่าแปลกประหลาดเมื่อคุณเติบโตมาในตระกูลของผู้สติปัญญาณมือนมั่ง ทุกๆ วันในวัยเด็กของโอฟีเลียประกอบด้วยศพที่ถูกลากเข้าออกคฤหาสน์กริมม์ การเดินทางไปหลุมศพ การฟังแม่บ่นเกี่ยวกับไวรัสจากมารที่มีโอกาสแพร่ไปทั่วนิวออร์ลีนส์ และการใช้เวลาหลายชั่วโมงท่องบทเรียนเกี่ยวกับตัวตนเหนือธรรมชาติแต่ละประเภทที่เธออาจต้องพบเจอในวันหนึ่ง อย่างพวกภูตจำแลง แวมไพร์ หรือแม่มด

แต่การตื่นมาเจอผีซุกซ่อนอยู่ตามห้องนอนและโถงทางเดินในเช้าวันถัดมาหลังจากพบร่างไร้ชีวิตของแม่ถือเป็นเรื่องแปลกแม้กระทั่งสำหรับเธอ เธอไม่แน่ใจในว่าจะคุ้นชินกับการได้เห็นร่างสีฟ้าอ่อนผลุบๆ โผล่ๆ รอบตัวหรือไม่ ในฝั่งของพวกผีเอง ส่วนใหญ่แล้วพวกมันก็ไม่ได้สนใจเธอ พวกมันล่องผ่านคฤหาสน์กริมม์และลอยอยู่รอบๆ ถนนเมืองนิวออร์ลีนส์เหมือนลูกไฟวิญญาณไร้จุดหมาย ขณะที่เธอกับเจเนวีฟจัดการเรื่องต่างๆ ที่ต้องทำหลังแม่จากไป ถ้าเธอไม่สนใจพวกมัน พวกมันส่วนใหญ่ก็จะเมินเธอเช่นกัน อย่างไรก็ตาม ฝิบางตนก็ดูสนุกกับการทำให้เธออึดอัด เมื่อเธอบังเอิญสบตากับผีประเภทนั้น พวกมันจะไม่ยอมละสายตาไปไหน แต่จะมองเธอทุกฝีก้าว และกวักมือเรียกให้เธอเข้าไปพูดคุยด้วย

ทั้งสองพี่น้องตื่นตั้งแต่รุ่งสาง หรือถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ พวกเธอลุกจากเตียงตั้งแต่รุ่งสาง โอฟีเลียใช้เวลาทั้งเช้าเตรียมร่างแม่เพื่อให้เจ้าหน้าที่ชันสูตรพลิกศพของเมืองมารับไป ขณะที่เจเนวีฟรวบรวมทุกอย่างที่จำเป็นต้องใช้สำหรับการออกไปมรณบัตรและการลงประกาศข่าวมรณกรรมในหนังสือพิมพ์นิวออร์ลีนส์โพสต์ อีกแค่หนึ่งชั่วโมงก็จะพลบค่ำแล้ว เธอกับ

เจนนิเฟอร์อยู่ห่างจากสำนักงานเจ้าหน้าที่ชั้นสูตรพลิกศพประมาณหนึ่งช่วงตึก เพื่อไปกล่าวคำอำลาเป็นครั้งสุดท้าย ผู้สืบทอดชีวิตนั้นแตกต่างจากมนุษย์ทั่วไปตรงที่พวกเขาไม่มีพระต่อกรรมนิยมปฏิบัติอย่างงานศพหรือการเผาศพ พวกเขาจะบอกลากายหายาบของคนที่รัก แล้วเฝ้ารอจนกว่าโอกาสที่จะติดต่อกับดวงวิญญาณในปรโลกจะมาถึง การจัดพิธีกรรมอันยิ่งใหญ่ให้ความรู้สึกเหมือนเป็นการปิดฉากมากเกินไปในเมื่อพวกเขายังมีสายใยเชื่อมโยงกับผู้ตายอยู่

โอฟีเลียสงสัยว่าบรรยากาศตึงเครียดอันแสนเศร้าที่อบอวลอยู่ในความชื้นของอากาศเป็นเพียงสิ่งที่เธอคิดไปเอง หรือว่าเมืองนี้ก็สัมผัสได้ถึง การสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่จริงๆ เมืองกำลังโศกเศร้าเพราะรู้ว่าเธอไม่มีทาง จะก้าวขึ้นมาแทนที่เทซซี กริมม์ ได้อย่างเต็มภาคภูมิใช่หรือไม่

น้ำหนักของเวทมนตร์สายใหม่ซึ่งกดทับอยู่ที่แกนกลางร่างกายทำให้ หอ้งไล่เธอปั่นป่วน อีกไม่นานเธอคงอยากจะทำปดปล่อยมันออกมาไมทางใด ก็ทางหนึ่ง หากปล่อยให้พลังสะสมมากเกินไปโดยไม่ระบาย มันจะกัดกร่อน เธอจากภายใน

“ฟี่โอเคใช่ไหม” เจเนวีฟกระซิบอยู่ข้างๆ

“ฉันสบายดี” โอฟีเลียโกหก

แทนที่จะจับผิด เจเนวีฟกลับยอมปล่อยผ่านไปโดยไม่ว่าอะไร “ฉัน เคยบอกฟี่หรือยังว่าฉันเกลียดการอยู่ในเมืองที่มีความชื้นสูงขนาดนี้แค่ไหน”

“บอกแทบจะตลอดเวลาแหละ”

“มันทำลอนผมฉันทั้งหมด” เจเนวีฟบ่นอุบราวกกับไม่ได้ยินที่โอฟีเลียพูด “นรกยังน่าจะชื้นน้อยกว่านี้อีก”

โอฟีเลียพ่นลมหายใจ “เธอก็รู้ว่าเขาพูดกันว่าย่างไร มาเถื่อนนรกสิ - ถึงเราจะมีทั้งปีศาจและมาร แต่อย่างน้อยผมคุณก็肯定不会พอง”

เจเนวีฟน่จมูก “เฮอะ อย่าพูดถึงพวกนั้นเชียว เดียวก็โผล่มาทัน พอดี”

แน่นอนว่ามันไม่ได้ทำงานแบบนั้นเสียหน่อย นอกจากคุณจะบังเอิญ ไปเจอปีศาจเข้า หรือพวกนั้นบังเอิญมาเจอคุณเอง ปีศาจแต่ละตนจะถูก

อัญเชิญมาได้ก็ต่อเมื่อคุณเอ่ยคำเรียกหรือชื่อที่ถูกต้องเท่านั้น – เช่นเดียวกับตัวตนเหนือธรรมชาติอีกมากมาย เธอค่อนข้างมั่นใจว่าเจเนวีฟรู้เรื่องนี้ แต่ก็นั่นแหละ น้องสาวของเธอไม่ได้รับการศึกษาแบบเดียวกับเธอ และต่อให้เจเนวีฟจะเคยเรียนมา โอฟีเลียก็แน่ใจว่าน้องสาวของเธอคงไม่ยอมจำนนอยู่ดี เจเนวีฟมักจะเปลี่ยนเรื่องทันทีเมื่อมีการเอ่ยถึงปีศาจหรือตัวตนจำพวกนั้น ในทางกลับกัน โอฟีเลียค้นพบว่าในบรรดาบทเรียนที่แม่พร่ำสอนมาตั้งแต่เด็ก เรื่องราวเกี่ยวกับซุมมรูกทั้งเก้าก็น่าสนใจเป็นพิเศษ มันน่าสนใจยิ่งกว่าการฟังบรรยายอันยาวเหยียดเรื่องวิธปลุกซากศพให้ทำตามคำสั่ง วิธสนทนากับคนตาย หรือวิธเสี่ยงไม่ให้ถูกผีสิงเสียอีก...เรื่องเล่าขานเกี่ยวกับดินแดนแห่งนรกเป็นความหลงใหลอันดำมืดของโอฟีเลียมาโดยตลอด

อาจเป็นเพราะสถานที่อย่างนรกเต็มไปด้วยความเป็นไปได้ของสิ่งมหัศจรรย์มากมาย ซึ่งต่างจากโลกความจริงที่เธอเผชิญอยู่ ทั้งปีศาจรูปงาม พราย และมารที่อาจจู่ดริ้งคุณเข้าสู่โลกแห่งมนตราสุดอันตรายได้ เหมือนกับนิยายดาร์โรว์แมนซ์ที่เธอเคยอ่านในห้องสมุดของคฤหาสน์กริมม์ เวลานอนไม่หลับ และบางทีโอฟีเลียก็ไม่ควรจะรู้สึกถึงความอันตรายน่าดึงดูดขนาดนี้ แต่ชีวิตส่วนใหญ่ของเธอถูกกักขังอยู่ภายใต้ผนังปูนเชรอะของคฤหาสน์กริมม์ และเธอก็โหยหาบางสิ่งที่จะมาทำให้หัวใจเต้นรัว สิ่งอื่นที่ไม่ใช่พลังเวทมนตร์อันแปลกประหลาดที่กำลังไหลเวียนอยู่ในกระแสเลือดของเธอ

แน่นอน โอฟีเลียเรียนรู้อย่างรวดเร็วว่าความคิดเกี่ยวกับบางสิ่งจะนำริ่หมรย์ก็ต่อเมื่อมันยังคงเป็นเพียงความคิด เป็นเพียงฝันกลางวันอันห่างไกลเท่านั้น สำหรับเรื่องเวทมนตร์ก็เช่นกัน การครอบครองพลังได้ก็ตามเป็นเรื่องแปลกสำหรับโอฟีเลียพอ ๆ กับการผจญภัยหรือการมีความรัก และเธอก็ไม่แน่ใจนักว่าเวทมนตร์หลอมรวมเข้ากับแกนกลางร่างกายเธอหรือยัง การเฝ้ามองแม่จัดการกับคนตายไม่เคยทำให้เธอหวาดหวั่น แต่การคิดว่าจะต้องบงการสิ่งที่ประหลาดอย่างชีวิตกลับทำให้เธอนึกอยากให้ตัวเองค้นพบชะตากรรมอันน่าสลดของแม่หลังจากพ้นเส้นตายที่ยิ่งคืบไปแล้ว เพื่อที่เธอจะได้ไม่ต้องรับสืบทอดพลังเวทนั้นมาเลย

ถ้าแกไม่กลับบ้านก่อนคำ แกกับเจนนิฟจะต้องตาย เสียงเงากระซิบ มันพวยพุ่งราวกับกลุ่มควันในใจเธอขณะที่ตื่นขึ้นมาพร้อมกับความกังวลของเธอ

เสียงนี้อยู่มานานตราบเท่าที่เธอจำความได้ อยู่ในมุมที่มืดที่สุดของห้วงความคิด คอยบงการให้เธอเดินผ่านประตูบานนั้นบานนี้ ไม่เช่นนั้นแล้วครอบครัวของเธอจะพินาศย่อยยับ บังคับให้เธอเคาะประตูซ้ำๆ ไม่รู้จบเพื่อแลกกับความเสียบ่งในความคิดของตัวเองครู่หนึ่ง คะยั่นกะยอให้เธอก่อเหตุอาชญากรรมที่สยดสยองที่สุดต่อสิ่งมีชีวิตที่เปราะบางที่สุด ตอนเด็ก ๆ เธอเคยกังวลว่าตัวเองอาจจะถูกสิง จึงเก็บข้าวของและหนีออกไปได้ไกลประมาณหนึ่งไมล์เพื่อปกป้องครอบครัวจากความชั่วร้ายในตัว ก่อนที่แม่จะตามหาเธอจนพบ แล้วอธิบายว่าเสียงเงาไม่มีอยู่จริง มันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของห้วงความคิด เป็นสิ่งที่เธอจะต้องอยู่ด้วยไปตลอดชีวิต

อาทิตย์จะตกแล้ว เสียงเงากดดันต่อ **ดึกดึก ดึกดึก ดึกดึก**

เธอไล่เสียงนั้นออกไป และหันมาสนใจอาคารเก็บศพที่ปรากฏขึ้นเบื้องหน้า เจเนนิฟสอดแขนเข้าที่ข้อพับแขนของโอฟีเลียเพื่อหาที่พึ่งพิงขณะที่ทั้งสองก้าวเข้าไปในตึกโบราณแปลกตา เสียงกระดิ่งดังกรังกริ่งในพื้นที่นั้นรอลึกๆ ด้านหน้า

“สวัสดีสาว ๆ” ชายที่คุ้นเคยเอ่ยทักทาย เมืองที่พวกเขาค้ายอยู่เล็กมากเสียจนชายผู้นี้ต้องควบตำแหน่งทั้งเจ้าหน้าที่ชันสูตรพลิกศพและสัปเหร่อ นี่ยังไม่พูดถึงงานแปลกประหลาดเขย่าขวัญอื่นๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นครั้งคราวอีก เขาอายุมากแล้ว ราวหกสิบปีได้ มีผมสีดอกเลาและหนวดสีขาวที่ควรต้องเล็มออกอย่างยั้ง “ทางนี้เลย”

พวกเขาตามเจ้าหน้าที่ออกจากพื้นที่นั้นรอล แล้วเดินไปตามโถงทางเดินจนถึงส่วนที่ลึกที่สุดของอาคาร เขาเปิดประตูค้างไว้ให้พร้อมกับโบกมือเชื้อเชิญ พวกเขาเข้าไปในห้องขนาดใหญ่ที่มีโลงศพวางเรียงราย

“ฉันไม่ชอบเลย” เจเนนิฟกระซิบ

โอฟีเลียกวาดตามองไปรอบห้องอย่างรวดเร็ว ก่อนที่สายตาสะดุดเข้ากับโลงศพซึ่งเปิดอ้าไว้เพียงโลงเดียวทางด้านขวา เธอกลืนน้ำลายอย่าง

ยากลำบากขณะก้าวเข้าไปใกล้ แล้วก็แทบจะล้มล้มความหวาดหวั่นเมื่อก้มมอง
ผู้หญิงที่นอนอยู่ภายใน

เดรสสีครีมเรียบง่ายที่แม่ของพวกเธอสวมเมื่อคืนหายไปนานแล้ว
และถูกแทนที่ด้วยชุดราตรีผ้าชีพองสีดำที่ตัดเย็บอย่างประณีต ทำให้
ผิวที่ขาวอยู่แล้วดูซีดเซียวลงไปอีก แม่เป็นคนเลือกชุดนี้ด้วยตัวเอง
เพื่อว่าวิญญาณของแม่ตัดสินใจจะรั้งอยู่ที่โลกนี้ต่อ - เทซซี่ กริมม์ ตั้งมั่น
ว่าจะไม่ยอมให้ชีวิตชั่วกัลปาวสานในฐานะผีที่ต้องสวมคอร์เซต - แต่เมื่อ
ได้เห็นชุดในโรงศพ โอพีเลยก็อดคิดไม่ได้ว่านั่นอาจเป็นการตัดสินใจที่
ผิดพลาด

“บ้าเอ๊ย ชุดนี้ทำให้แม่ดู...” เจเนวีฟย่นจมูกเล็กๆ ที่โตงรี้นขณะก้าวมา
อยู่ข้างโอพีเลียเพื่อมองลงไปโรงศพด้วยตาตัวเอง “เหมือนผีเลย นั่นบอก
พี่แล้วว่าเราควรเลือกชุดสีม่วง”

โอพีเลียถอนหายใจ พลังเคาะข้อนิ้ว - หนึ่ง สอง สาม - ที่ข้างโรงศพ
เพื่อปลอบใจตนเอง เธอเห็นด้วยเรื่องชุด แต่ตอนนี้สายเกินไปเสียแล้ว
อีกอย่าง หน้าต่าที่วิญญาณของแม่จะกลับมาได้ก็ปิดไปนานแล้วด้วย
วิญญาณที่ตัดสินใจไม่ข้ามไปยังโลกอีกฟากทันทีมักจะกลับมาภายใน
ไม่กี่ชั่วโมงหลังตาย ซึ่งก็หมายความว่านี่คือการอำลาครั้งสุดท้าย ชุดที่
พวกเธอเลือกให้แม่แทบไม่มีความหมายอะไรแล้ว

โอพีเลียรู้ว่าเธอควรตั้งใจที่วิญญาณของแม่สงบพอจะข้ามไปยังโลก
อีกฟากหนึ่งได้ นี่เป็นสิ่งที่เธอบอกตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าระหว่างขั้นตอน
อันน่าสยดสยองอย่างการร้อยเข็มเพื่อเย็บเปลือกตาอันบอบบางของแม่ ก่อนที่
เจ้าหน้าที่ชันสูตรพลิกศพจะมารับร่างไปจากบ้านเมื่อเช้านี้ - มันเป็นเคล็ดเก่าแก่
ของผู้สืบทอดวิญญาณเพื่อให้มั่นใจว่าดวงวิญญาณจะได้พักผ่อนอย่างสงบ
โดยไม่ถูกรบกวนจากการคืนชีพที่ไม่พึงประสงค์ ถึงอย่างนั้นก็มีบางอย่าง
ที่คอยก่อกรวนจิตใจและบอกเธอว่า การจากลาครั้งนี้ไม่ใช่การจากลาชั่ววันจันทร์
นั่นคือเหตุผลที่เธอยังไม่เสียน้ำตาแม้แต่หยดเดียว

“รบกวนเซ็นตรงนี้นะหน่อย คุณกริมม์” เจ้าหน้าที่เอ่ยกระตุ่น ดึงเธอ
ออกจากมวังค์ขณะที่เขาใช้ปากกาเคาะหลังมือเธอเบาๆ

โอฟีเลียคว้าปากกามาจากเขา เคาะหลังมือตัวเองสองครั้ง ก่อนจะเขียนชื่อตรงส่วนล่างของแผ่นกระดาษที่เขาวางไว้บนฝาโลงศพด้านที่ปิดอยู่ เจ้าหน้าที่ชันสูตรพลิกศพมองเธอแปลกๆ เมื่อเห็นนิสัยติดตัวนั้น แต่เขาก็แค่พยักหน้าขอบคุณขณะที่เก็บปากกาใส่กระเป๋าแล้วตอบเบาๆ

“แล้วพวกเธอสองคนแน่ใจนะที่ไม่ต้องการให้ชันสูตรพลิกศพ” เขาถามต่อ “ฉันรู้ว่าสัญญาณทุกอย่างบ่งชี้ว่าเป็นอาการหัวใจวาย แต่แม่ของพวกเธอยังอายุน้อยเกินกว่าที่หัวใจจะหยุดเต้นโดยไม่—”

“ห้ามซ้ำแหละแม่เรอะ” เจเนวีฟเอ่ยขัดด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด “แค่นี้ก็เพียงพอแล้วที่โอฟีเลียเขียน—”

โอฟีเลียถอยศอกใส่ท้องของน้องสาว การเย็บปิดเปลือกตาศพด้วยด้ายที่ได้รับพรจากการถือเป็นคนลับที่ถูกเก็บงำไว้อย่างดีในหมู่ผู้สืบทอดวิญญาน ไม่เช่นนั้นคนทั่วไปอาจเริ่มเลียนแบบจนทำให้ความสามารถของผู้สืบทอดวิญญานในการชุบชีวิตหรือการปล่อยให้ดวงวิญญานอื่นเข้าสิงร่างกลายเป็นโมฆะ ซึ่งหมายความว่าแม่ของพวกเธอจะไม่สามารถหาผลประโยชน์จากพวกที่อยากชุบชีวิตคนรักที่ตายไปแล้วด้วยเหตุผลอันวิปริตประการใดก็ตามได้ แต่ก็ใช่ว่าคนส่วนใหญ่จะใจแข็งพอที่จะทำสิ่งนี้อยู่แล้ว – อย่างเจเนวีฟนี่ไม่กล้าแน่นอน เธอเกือบจะเอาเงินอาหารเข้าออกมาตอนเดินมาเห็นโอฟีเลียกำลังเย็บใกล้เสร็จ – ส่วนโอฟีเลียเองก็รอจนวินาทีสุดท้ายถึงค่อยจัดการศพแม่ตามจำเป็น ก่อนที่เจ้าหน้าที่จะมาจับไป

“ช่างมันเถอะ” เจเนวีฟพึมพำตอบท้าย เธอล้วงกระเป๋าของชุดตัวเองและหยิบเอกสารที่ใช้เวลาเตรียมทั้งเข้าออกมา “นี่สูติบัตรของแม่กับประกาศมรณกรรมที่เราเขียนไว้ล่ะ”

เขาเกาะหนวดสีขาวหนาทึบ สายตามองสลับไปมาระหว่างพวกเธอสองคน รวากับกำลังสงสัยว่าจะตีความท่าทางแปลกๆ นี้อย่างไรดี “ฉันจะรีบส่งสำเนาใบมรณบัตรไปที่กฎหมายกริมม์ให้เร็วที่สุดนะ” เขาพูดขึ้นมาในที่สุดปลายรับเอกสารมาจากมือเจเนวีฟ “เชิญใช้เวลาบอกลากันตามสบายนะ ฉันจะรออยู่หน้าประตูเพื่อล็อกห้องหลังจากพวกเธอเสร็จธุระแล้ว”

สองสาวพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้และหันกลับไปหาแม่ของพวกเธอ ขณะที่เธอออกจากห้องไป

“แม่จะไม่กลับมาแล้วใช่ไหม” เจเนวีฟพึมพำ

โอฟีเลียสูดลมหายใจเข้าลึก “เหมือนจะเป็นอย่างนั้นนะ”

“เราจะไม่เป็นไร” เจเนวีฟพูด เหมือนบอกตัวเองมากกว่าบอกโอฟีเลีย “ถ้าปัญหาอยู่ที่หัวใจแม่ มันก็คงเป็นแค่เรื่องบังเอิญ ฉันมั่นใจว่าแม่ไม่น่าส่งต่ออะไรมาให้พวกเราหรอก อีกอย่าง ยายก็แข็งแรงอย่างกับม้ามาตลอดชีวิตและคงจะอยู่กับเราไปอีกนานถ้าไม่ใช่เพราะอุบัติเหตุ แม่คงไม่อยากให้เราเป็นกังวลนะ”

“ใช่ แม่คงอยากให้เราก้าวต่อไป” ช่างสมกับเป็นแม่จริงๆ เลย ทั้งฉันไว้ที่นี้ ตามลำพัง ให้ฉันสืบทอดมรดกของตระกูลเราต่อ” เสียงที่เล็ดลอดมาจากลำคอของโอฟีเลียเป็นเสียงกึ่งหัวเราะกึ่งสะอื้น “ฉันไม่รู้เลยว่าแม่คาดหวังให้ฉันทำอะไรพวกนี้โดยไม่มีแม่ได้ยังไง ฉันไม่มีวันเก่งเท่าแม่ ฉันได้รับการฝึกฝนมาแค่ครั้งเดียวของที่แม่เคยได้รับตอนยายตายจากไป”

“ไม่มีใครคาดหวังให้พี่สมบูรณ์แบบหรอก โอฟี” เจเนวีฟพูดลอบ

“แม่ไงที่คาดหวัง” โอฟีเลียแย้ง พลางนึกถึงเสียงถอนหายใจยาวๆ ด้วยความผิดหวังของแม่ทุกครั้งที่เธอท่องคาถาผิดหรือแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ไม่รวดเร็วพอ “แม่อาจไม่เคยกดดันเธอให้สมบูรณ์แบบ แต่ฉันถูกตั้งมาตรฐานต่างออกไปเสมอ และต่อให้แม่ไม่ได้คาดหวังให้ฉันเป็นเลิศตลอดเวลา ฉันก็อดคาดหวังกับตัวเองไม่ได้อยู่ดี”

“โอฟีเลีย” เจเนวีฟเอ็ด “การเรียกร้องจากตัวเองแบบนี้มันไม่ยุติธรรมเลยนะ”

โอฟีเลียย่นจมูกแต่ก็ไม่ได้ตอบโต้อะไรอีก เจเนวีฟไม่เข้าใจหรอกเธอจะเข้าใจได้อย่างไร ในเมื่อเจเนวีฟได้รับอนุญาตให้ไปไหนมาไหนอย่างอิสระตลอดช่วงวัยเด็ก ขณะที่โอฟีเลียถูกขังอยู่ในคฤหาสน์กริมม์เพื่อเรียนรู้ธุรกิจของตระกูล โดยมีเสียงเงาคอยเย้ยหยันทุกครั้งที่เราพลาด

ถ้าายเป็นผู้บุกเบิกอุตสาหกรรมผู้สืบทอดวิญญานในนิวออร์ลีอันส์ เทซซี กริมม์ ก็เป็นคนทำให้ธุรกิจนี้เป็นที่สนใจทั้งในหมู่นักท่องเที่ยวและ

คนที่ต้องถิ่น คฤหาสน์กริมม์มีผู้คนแวะเวียนเข้าออกไม่ขาดสายตั้งแต่เช้าตรู่จรดพลบค่ำของวันจันทร์ถึงวันเสาร์ ผู้คนในเมืองนิวยอร์กล้นหลามต่างวิ่งเข้าหาเพชชี กริมม์ เพื่อขอความช่วยเหลือเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณทุกแบบเท่าที่จะจินตนาการได้

ช่วยติดต่อกับพี่ชายของฉันที่อยู่ในโลกอีกฟากหนึ่งให้หน่อยได้ไหม ฉันจะได้ขอโทษเขา

ช่วยคืนชีพแฟนสาวของผมทีสิ เธอจะได้บอกตำรวจว่าผมไม่ได้ทำ

ช่วยเกลี้ยกล่อมวิญญาณสิ่งสู่ให้มาเข้าสิงสามี่ของฉันและทำให้เขาไม่น่ารำคาญเกินไปได้ไหม

ซึ่งทั้งหมดนี้ตกมาอยู่บนบ่าของโอฟีเลียเพียงลำพังแล้ว

“เราต้องก้าวต่อไป” เจเนวีฟพูดต่อ ชัดแจ้งหะความคิดของเธอ “ทำใจยอมรับให้ได้ เพื่อที่เราจะได้ลืบทอดมรดกของแม่”

“เธอหมายถึง เพื่อที่ฉันจะได้ลืบทอดมรดกของแม่ต่างหาก” โอฟีเลียแก้ “เธอไม่ได้ถูกผูกมัดไว้กับคฤหาสน์กริมม์ นี่ไม่ใช่ภาระของเธอ และฉันก็ไม่เคยอยากให้เธอต้องมาแบกรับมันด้วย”

โอฟีเลียกัดริมฝีปากล่างและหลับตาลงชั่วขณะ สูดลมหายใจลึก ก่อนที่ความโศกเศร้าและความกังวลจะเอ่อท้นเกินควบคุม เธออยากจดจ่อกับความโกรธมากกว่า ความโกรธที่แม่ทิ้งเธอไว้ให้รับช่วงต่อเวทมนตร์ของตระกูลและคฤหาสน์กริมม์ ทั้งที่เธอยังไม่พร้อมเลยสักนิด เธอรู้ว่าการโกรธคนตายอาจไม่ใช่เรื่องที่เหมาะสมนัก แต่ความโกรธนั้นทำใจยอมรับได้ง่ายกว่าความโศกเศร้าที่ซ่อนอยู่ใต้ผิวหนัง ความแค้นเคืองและความพยายามเป็นเชื้อเพลิงผลักดันให้เธอก้าวไปได้ แต่ถ้าปล่อยให้ความเศร้าเข้าครอบงำ เธอไม่แน่ใจเลยว่าจะขุดตัวเองขึ้นมาจากหลุมนั้นได้หรือไม่

เจเนวีฟมองพี่สาวของเธอด้วยสายตาไม่พอใจ “ให้ตายเถอะ ฉันจะไม่ยอมทิ้งพี่ไปตลอดกาลหรอกนะ โอฟี อีกอย่าง เราไม่จำเป็นต้องตัดสินใจอะไรเกี่ยวกับคฤหาสน์กริมม์ทันทีนี้ เข้าใจไหม พี่ไม่ต้องรับหน้าที่ของแม่และคอยช่วยเหลือใครต่อใครในเมืองนิวยอร์กล้นหลามเพียงเพราะว่าแม่กับยายเคยทำหรอก ฉันรู้ว่าตอนนั้นมันดูหนักหนาสาหัส แต่แค่เพราะเราลืบทอด

คฤหาสน์กริมม์มา ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้อง –”

“หยุดพูด” โอฟีเลียสั่งพลางก้มมองโลศพีกครั้ง

เจนเน็ฟแว้มปาก โอฟีเลียไม่รู้จะบอกน้องสาวอย่างไรดี – เจนเน็ฟยังคงฝันเฟื่องว่าพวกเธอสองคนจะได้ออกไปจากที่นี่และเที่ยวรอบโลกด้วยกัน เหมือนที่เคยสัญญากันไว้ตอนเด็กๆ – แต่เมื่อแม่จากไปแล้วในตอนนี้ โอฟีเลียก็กำหนดชะตากรรมของคฤหาสน์กริมม์ได้แล้ว

โอฟีเลียเอื้อมมือไปลูบปลายนิ้วลงบนแก้มที่ชูปตบของแม่ เมื่อเธอออกจากห้องนี้ไป เธอจะมองเห็นแทชซี กริมม์ ได้เพียงในความทรงจำเท่านั้น ความทรงจำเกี่ยวกับผู้หญิงประหลาดที่ดื่มชาวันละเจ็ดแก้วจนตัวมีกลิ่นของวานิลลาและชาเครื่องเทศ ผสมกับกลิ่นของเกลือที่ใช้ประกอบคาถาและเวทมนตร์ เสียงอันอ่อนโยนของแม่ที่อ่านหนังสือให้ฟังในห้องสมุดของคฤหาสน์ก่อนมือเที่ยง และเสียงกระทบกันของโลหะในชั้นเรียนฟันดาบช่วงเย็น ความทรงจำที่แม่สอนโอฟีเลียเกี่ยวกับกฎของเวทมนตร์ต่างๆ และการจัดการกับคนตาย ขณะที่เจนเน็ฟเรียนเปียโนอยู่ในห้องนั่งเล่น และกลิ่นของซูปกัมโบกับขนมปังข้าวโพดราดน้ำผึ้งทุกวันอาทิตย์ในฤดูหนาว

“เราจะได้เจอกันใหม่ สักวันหนึ่งนะ” โอฟีเลียให้คำมั่น

ถ้าแกไม่เคยบนประตูนั่นสามครั้งภายในห้าวินาที เสียงเงาแสนชั่วร้ายในหัวเธอกระซิบบอก แกจะตายด้วยเหมือนกัน

โอฟีเลียสูดลมหายใจเอือกเมื่อภาพการตายก่อนวัยอันควรของตัวเอง ผุดวาบขึ้นมาในหัว มีเงาร่างหนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้า กำลังฉีกทิ้งเนื้อนุ่มๆ ของเธอ ด้วยกรงเล็บที่ยาวเท่านิ้วมือ

ติกติก

กล่อมเนื้อของเธอเกร็งกระตุกขณะที่อะดรีนาลินสูบฉีดไปทั่วร่าง การเคลื่อนไหวของเธอดูร้อนรนโดยพลันเมื่อเธอหันไปทางประตู

“โอฟีเลีย? บ้าเอ๊ย เสียงนั้นมาอีกแล้วหรือ” เจนเน็ฟถามพลางพุ่งมาข้างหน้าในกระโปรงผ้าแพรสีชมพู เธอเอื้อมมือมาหาด้วยความเป็นห่วง

ติกติก ติกติก ติกติก

โอฟีเลียสะดุดขากระโปรงตัวเองขณะโถมตัวไปยังทางออก เธอ

เคาะข้อนิ้วลงบนประตูแข็ง ๆ สามครั้งก่อนที่เสียงเงาจะนับถอยหลังถึงวินาทีสุดท้าย จากนั้นทุกอย่างก็เงียบ เสียงนั้นเลื่อนหายไปอีกครั้ง ระบายไปจากห้วงความคิดของเธอราวกับสายหมอก

“สาว ๆ” เจ้าหน้าที่พูดจากอีกฝั่งของประตู “เมื่อก็เคาะประตูหรือเปล่า ประตูไม่ได้ล็อกนะ”

ไม่มีใครเสียเวลาอธิบายอะไรทั้งนั้นขณะที่เจนนิฟเดินไปกระชากประตูให้เปิดออก เจ้าหน้าที่มองด้วยสายตาสงสัยเมื่อพวกเธอก้าวออกมา ก่อนจะล็อกประตูและพาทั้งสองไปยังทางออก เจนนิฟถลึงตามองเขาแวบหนึ่ง เธอเกลียดความสงสัย

“โชคดีนะ” เจ้าหน้าที่ก้มศีรษะให้ขณะที่พวกเธอก้าวไปสู่แสงแดด ยามบ่ายคล้อย โอพีเลียก้มหน้าลงเล็กน้อยเพื่อแสดงความขอบคุณขณะเดินตามเจนนิฟ ส่วนน้องสาวของเธอไม่สนใจจะทำตามมารยาทใด ๆ ขณะที่พวกเธอเดินจากมา

ข่าวลือ

อากาศในนิวออร์ลีนส์ยังคงอบอวลไปด้วยความตึงเครียดแปลกประหลาดที่โอฟีเลียสังเกตได้ตั้งแต่ตอนเดินทางไปยังสถานที่เก็บศพ แต่ขณะที่พวกเขามุ่งหน้ากลับบ้าน มันกลับให้ความรู้สึกที่ต่างไปเล็กน้อย ความคิดเรื่องการบอกเล่าแม่เคยโอบล้อมเธอไว้ด้วยหมอกแห่งอารมณ์อันหนาทึบเสียจนก่อนหน้านี้เธอคิดถึงเพียงความเศร้าโศกเท่านั้น ทว่าในตอนนี้ เธอเห็นแล้วว่าคิโนี่นิวออร์ลีนส์อยู่ในสภาพที่ไม่ปกติเอาเสียเลย

ห้องถนนในย่านการ์เดนดิสทริกต์ดูมืดกว่าเคยทั้งที่ยังมีแสงยามเย็นหลงเหลืออยู่ เสียงสั่นรอกเท้าบูตของโอฟีเลียกระทบกับหินปูทางเท้าขณะที่เธอกับเจนวีฟเดินทอดน่องไปตามทาง ปกติแล้วถนนสายนี้จะยังคงคลาคล่ำไปด้วยรถม้าและเหล่านักท่องเที่ยวที่ไปกลับจากย่านควอเตอร์ โดยมีเสียงดนตรีแจ๊สดังแว่วมาจากที่ไกลๆ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ถนนซึ่งทอดยาวอยู่เบื้องหน้าพวกเขากลับนิ่งสงัด ปกคลุมด้วยเงามืดและความเงียบงันที่ตะโกนบอกโอฟีเลียอย่างชัดเจนว่า มีบางสิ่งที่ชั่วร้ายแฝงตัวอยู่ในอากาศ

“เราต้องรีบกลับบ้าน” โอฟีเลียเร่งเจเนวีฟขณะกวาดตามองรอบตัว “นี่มันไม่ถูกต้อง”

“พี่พูดเรื่องอะไรนะ” เจเนวีฟถามพลางเลิกคิ้ว “ฉันไม่เห็นว่าจะมีอะไรผิดปกติเลย คิโนี่ไม่มีใครออกมาข้างนอกด้วยซ้ำ”

“นั่นแหละ” โอฟีเลียพิมพ์ “นี่มันฤดูท่องเที่ยวณะ – ทำไมถึงได้เงียบนักล่ะ”

“ก่อนหน้านี้ก็เงียบเหมือนกัน” เจเนวีฟชี้ให้เห็น “ทุกคนอาจไม่อยากเสียงออกมาข้างนอกแล้วติดฝนก็ได้มั้ง เมฆพวกนั้นเริ่มตั้งเค้าใกล้เข้ามา

ทุกทีแล้วนะ”

โอฟีเลียเงยหน้าขึ้นมองกลุ่มเมฆสีเทาหะมืนที่พองตัวอยู่ไกลออกไป บางทีเจเนวีฟอาจพูดถูก บางทีอาจไม่มีใครอยากเสี่ยงเจอฝน แต่นั่นยังอธิบายความรู้สึกปั่นป่วนในท้องของเธอไม่ได้ และยังอธิบายไม่ได้ด้วยว่าทำไมกึ่งก้านของต้นโอ๊กที่เรียงรายอยู่ตามถนนถึงดูบิดเบี้ยวกว่าปกติ ความชื้นในอากาศก็เหมือนจะกดทับจนหายใจลำบากกว่าเคย

ชีวิตของโอฟีเลียเต้นเร็วขึ้นเมื่อมีบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ลึกเข้าไปในเงามืด หลังรื้อเหล็กตัดลายวิจิตรของบ้านที่อยู่ทางขวามือ โอฟีเลียขยับเข้าไปใกล้ห้องสาวขณะที่ทั้งคู่ชะลอฝีเท้าและหยุดลงตรงหัวมุมถนนหน้าคาเฟ่สายลมพัดผ่านกระโปรงสีเทาเนื้อผ้าหนาของเธอ กลิ่นหอมที่คุ้นเคยของขนมเป็๋งทอดและน้ำตาลไอซิงลอยมาเตะจมูกในครู่ถัดมา

“โอ๊ะ!” เจเนวีฟคว้าต้นแขนโอฟีเลียไว้และดึงเธอไปทางคาเฟ่ “ขอเวลาเดี๋ยวนะ โอฟี ฉันเห็นเพื่อนแหละ”

ก่อนที่โอฟีเลียจะหันได้ทักท้วง เจเนวีฟก็เดินเข้าไปในคาเฟ่และส่งเสียงทักทายหญิงสาวที่โอฟีเลียไม่เคยเห็นมาก่อนอย่างตื่นเต้นแล้ว โอฟีเลียขยับเข้าไปใกล้ขึ้นเพื่อมองผ่านประตูกระจกที่เพิ่งปิดลง เธอมองดูน้องสาวผู้ร่าเริงโอบกอดคนแปลกหน้าอย่างคุ้นเคยจนรู้สึกจุกอยู่ในลำคอ ไม่มีใครในโลกนี้ที่โอฟีเลียรู้จักดีพอจะเข้าไปทักทายแบบนั้นได้ นอกจากเจเนวีฟ

แต่ตอนนี้เจเนวีฟกลับพูดคุยกอย่างออกรสกับผู้หญิงผมสีบลอนด์อ่อนดวงตาสีฟ้าครามของเจเนวีฟเป็นประกายสดใส ซึ่งโอฟีเลียไม่ได้เห็นประกายนั้นมานานแล้วเมื่อเจเนวีฟอยู่ต่อหน้าเธอ

ขณะที่เธอถูกขังอยู่ข้างใน คอยช่วยแม่เรียกวิญญาณคนตาย น้องสาว แกกลับออกไปมีเพื่อนฝูง เสียงเงาบอก แกไม่เกลียดเจเนวีฟหรอก ไม่อยากทำให้เธอเจ็บปวดบ้างหรือไง หรือทำให้เธอหลังเสียดนะ พวกนั้นคิดว่าเธอสมบูรณ์แบบ ดลก น่ารัก ส่วนแก—

“หยุดนะ” เธอกระซิบพร้อมกับเงื้อมือเคาะข้อนิ้วลงบนกระจก

หนึ่ง สอง สาม

เสียงนั้นระเหยหายไป

“...ได้ยินไหม ฟาร์โรว์ เฮนรี บอกว่าจะเข้าร่วมด้วย ถ้าข่าวลือเป็นจริงล่ะก็ เขาไม่มีทางทนอยู่ที่นั่นได้ถึงสองคืนหรอก” เสียงทุ้มดังมาจากข้างหลังเธอ

โอฟีเลียหมุนตัวกลับไปมองและเห็นชายหนุ่มสองคนที่อายุน่าจะไล่เลี่ยกับเธอกำลังเดินข้ามแยกมุ่งตรงมาทางนี้

“หลานชายของริชาร์ด เฮนรี นะเหรอ” อีกคนหัวเราะ “หมอนั่นคาบซ้อนเงินซ้อนทองมาเกิด ฉันเดิมพันด้วยยี่สิบเหรียญเงินเลยว่าเขาจะถอนตัวตั้งแต่คืนแรกเพราะห้องพักไม่หรูหราพอ”

“แค่หมอนั่นไม่หัวใจวายตายตั้งแต่สองชั่วโมงแรกก็ถือว่าโชคดีแล้ว” ชายคนแรกเห็นด้วย

ชายคนแรกที่ตัวสูงกว่าแทบไม่ปรายตามองโอฟีเลียเลยขณะที่พวกเขาข้ามถนนและเดินเบียดไหล่เธอเข้าไปในคาเฟ่ ส่วนอีกคน พอเห็นแววตาหลอนหลอกของเธอเข้าก็ถึงกับสะดุ้งโหยง พวกเขาตรงไปหาเจนีวีฟ และเธอก็กลืนน้ำลายเมื่อเห็นน้องสาวหัวเราะจนศีรษะเซิดไปข้างหลังขณะกอดชายที่ตัวสูงกว่าอย่างรักใคร่เมื่อเขาพูดอะไรสักอย่างให้ฟัง แม้ น้องสาวของเธอจะแสดงละครได้แนบเนียนว่าทุกอย่างปกติดี แต่โอฟีเลียรู้จักเจนีวีฟดีพอที่จะมองออกว่านั่นคือหน้ากากซึ่งซ่อนความเจ็บปวดไว้ ชาวยังไม่แพร่สะพัดไปในแวดวงสังคมของนิวยอร์กซิตี และเจนีวีฟก็ไม่ใช่คนที่จะทำลายบรรยากาศดี ๆ ด้วยการป่าวประกาศเรื่องโศกเศร้าออกไป

โอฟีเลียจำต้องเบือนหน้าหนีจากภาพนั้น เจนีวีฟมีชีวิตทั้งชีวิตอยู่นอกคฤหาสน์กริมม์ มีผู้คนที่เธอสร้างสายสัมพันธ์ด้วย และมีความทรงจำที่เธอแบ่งปันกับใครต่อใคร ซึ่งโอฟีเลียไม่แม้แต่จะรู้จักชื่อด้วยซ้ำ

ก่อนที่เธอจะถลาลึกลงไปในกระแสความคิदनั้น ก็มีแสงสะท้อนวาบในกระจกด้านหลัง เธอสะดุ้งถอยห่างจากประตูและหมุนตัวกลับไป จากนั้นก็แทบจะล้าลากับสิ่งที่ได้พบ

ห่างออกไปไม่กี่ฟุต มีผีเร่ร่อนอยู่คนหนึ่ง ร่างของมันมีแสงสีฟ้าเรืองรองอันเย็นยะเยือกโอบล้อมเหมือนกับที่เธอเคยเห็นมาก่อน สีฟ้าแบบตระกูลกริมม์ แนนอนอยู่แล้ว

ผีเร่ร่อนเอียงคอมองเธอ

โอฟีเลียกลืนน้ำลาย “ฉันไม่ใช่แม่”

ผีเร่ร่อนลอยเข้ามาใกล้ขึ้น

“ไปซะ” โอฟีเลียโบกมือไล่ผีเร่ร่อน “ฉันไม่ใช่แม่ แม่ตายไปแล้ว ฉันไม่มีวันเป็นอย่างแม่ได้ อย่ามายุ่งกับฉัน”

เพราะในนิวออร์ลีอันส์ ใครๆ ก็รู้จักเทซซี กริมม์ ผู้สถิติวิญญาณมือฉมังกันทั้งนั้น แม้กระทั่งคนตาย จริงๆ แล้วโดยเฉพาะคนตายเลยละ

ผีเร่ร่อนอ้าปากราวกับจะโต้แย้งโอฟีเลีย แต่ก่อนที่มันจะพูดอะไร ก็มีคนเดินทะเล่ร่างโปร่งแสงนั้นจนมันปลิวหายไปเหมือนควันไฟที่ต้องลม

“มันมาที่นี่แล้วจริงๆ ฉันสาบานได้” ชายที่เพิ่งเดินทะเล่ผีเร่ร่อน โดยไม่รู้ตัวยืนกรานกับคูหู ขณะที่พวกเขาเดินผ่านเธอไปโดยโน้มศีรษะเข้าหากัน “เลยโบสถ์เก่าไป ตรงจุดที่เคยเป็นสุสาน เอ็มมาบอกว่าเห็นมันที่นั่นเมื่อวานนี้”

ประสาทสัมผัสของโอฟีเลียตื่นตัวขึ้นเมื่อได้ยินคำพูดของชายคนนั้น เธอคิดถูกจริงๆ ความจริงที่ว่าสิ่งเดียวที่หลงเหลืออยู่ในความเงิบบังนั้นอันแปลกประหลาดนี้มีเพียงชาวลือซุบซิบ ย่อมหมายความว่ามึ่บางสิ่งที่ชั่วร้ายแฝงเร้นอยู่ในอากาศอย่างแน่นอน

โอฟีเลียหันกลับไปยังคาเฟ่และดิ่งประตูเปิดออก ขณะที่เธอเข้าไปใกล้ เจเนวีฟและเพื่อนๆ ไม่ได้เงยขึ้นมาจากการสนทนาเลย เป็นการพูดคุยกันที่เงียบมาก

โอฟีเลียกระแอม “เจเนวีฟ”

เจเนวีฟหยุดกระซิบกระซาบพลางเลื่อนสายตามามองโอฟีเลีย มีประกายแห่งความประหลาดใจวูบหนึ่งปรากฏในแววตาของเธอ ราวกับเธอลืมไปว่าโอฟีเลียอยู่ที่นั่นด้วย “อ้อ โอฟี”

“ใกล้มืดแล้วนะ” โอฟีเลียพูด ไม่จำเป็นต้องมีคำอธิบายอื่นใดเพิ่มเติม เจเนวีฟผู้ซึ่งคิดว่าทำไมประโยคเรียบง่ายนั้นถึงแฝงไปด้วยความเร่งรีบ

เจเนวีฟหันกลับไปหาเพื่อนๆ และถอนหายใจ “ขอโทษนะ ฉันต้องไปแล้ว แต่ถ้าฉันพร้อมไปกินมื้อค่ำด้วยเมื่อไหร่ ฉันจะรีบบอกพวกเธอทันที

เรามีเรื่องต้องคุยกันเยอะเลยละ”

คนอื่น ๆ พยักหน้าเห็นพ้องพลงเหลือบมองโอฟีเลียด้วยสายตา
อยากรู้อยากเห็น แต่ไม่มีใครใฝ่ใจจะทักทายหรือแนะนำตัวกับเธอเลย ซึ่งก็
ไม่เป็นไร – เพราะโอฟีเลียไม่มีอารมณ์จะเข้าสังคมอยู่แล้วเหมือนกัน

เมื่อพวกเธอก้าวออกมาข้างนอกและประตูด้านหลังปิดสนิทแล้ว โอฟีเลีย
ก็ถามว่า “พวกนั้นเป็นใคร”

“แค่คนรู้จักกันนะ” เจเนวีฟตอบพลงโบกมือแบบส่ง ๆ

“แล้วไปรู้จักกันได้ยังไง” โอฟีเลียซักต่อ

เจเนวีฟเหลือบมองพี่สาวด้วยแววตาขบขัน “ไม่ได้ไปเจอในที่ที่ไม่ได้
หอรอกัน ถ้าพี่กำลังสงสัยเรื่องนั้นอยู่”

“ไม่ได้สงสัยอยู่แล้ว” โอฟีเลียส่ายหน้าพลงคล่องแขนเจเนวีฟเพื่อ
จุดให้เดินไปตามถนนเร็วขึ้น ขณะที่แสงสีฟ้าเรืองแสงสว่างวาบขึ้นอีกครั้ง
เหนือไหล่ข้างหนึ่งของเธอ “เธอแค่ไม่เคยพูดถึงคนพวกนั้นมาก่อน”

“พี่เป็นอะไรหรือเปล่า” เจเนวีฟถาม

แสงสีฟ้าสว่างวาบขึ้นอีกครั้งทางขวามือ โอฟีเลียตัวแข็งทื่อเมื่อสายตา
ปะทะเข้ากับผีเร่ร่อนตนใหม่

“โอฟี พี่ทำหน้าที่เหมือนเห็น...โฮ๊ะ” เจเนวีฟเบิกตากว้าง “จริงด้วย
ตอนนี้พี่มองเห็นพวกมันแล้วใช่ไหม”

“เบี่ยงเบนความสนใจฉันที” โอฟีเลียเร่งเร้า “เมื่อกี้พวกเธอคุยอะไร
กันอยู่ในนั้น”

พวกเธอก้าวข้ามหลุมบนทางเท้า พลงเร่งฝีเท้าเดินออกห่างจาก
ย่านการ์เดนดิสทริกต์

“เอ่อ อืม...” เจเนวีฟลังเล “ฟาร์โรว์ เฮนรี! ใช่แล้ว นั่นแหละ ก็แค่
ข่าวซุบซิบไร้สาระเกี่ยวกับหนุ่มโสดที่มีชื่อเสียงฉาวโฉ่ที่สุดในนิวออร์ลีนส์ล่ะ”

“เธอรู้จักเขาด้วยเหรอ” โอฟีเลียสงสัย “ผู้ชายอีกสองคนก็พูดถึงเขา
ตอนเดินเข้าร้านไปเหมือนกัน”

“ไม่ะ ก็รู้จัก ไม่สิ” เจเนวีฟส่ายหน้าด้วยความหงุดหงิด “เขาชวน
ฉันไปงานแต่งงานเมื่อปีที่แล้ว พ่อของเขาคือหัวหน้าคณะจัดงานเทศกาล

มาร์ติกราส์กลุ่มที่ชื่อว่ามิสติกนะ”

“ฉันไม่เห็นจำได้เลยว่าเธอเคยไปงานเต้นรำที่ไหนด้วย” โอฟีเลียตั้งข้อสังเกต

เจนนิฟฟ์พ่นลมหายใจ “ก็ไม่ได้เต้นไง ฉันอุตส่าห์วางแผนไว้ดิบตีเตรียมชุดและทุกอย่างไว้หมดแล้ว แต่ไอ้สารเลวนั้นกลับเบี้ยวนัดฉันแล้ว คงคนอื่นไปแทน แต่ฉันยังไปดูขบวนพาเหรดของมิสติกนะ ฉันอดพลาดโอกาสที่จะทำให้หมอนั้นกระอักกระอ่วนเล่นไม่ได้หรอก”

โอฟีเลียเลิกคิ้วให้กับความใจกล้ำของน้องสาว เสียงหัวเราะผุดขึ้นมาในลำคอ บางครั้งเจนนิฟฟ์ก็ปากร้ายยิ่งกว่ากะลาสีเรือเสียอีก แต่แค่คิดว่ามีใครมาทำร้ายความรู้สึกของเจนนิฟฟ์ก็ทำให้เลือดในกายเธอเดือดพล่าน – แก้มันยังน่าขันลึนดีที่มีใครคิดว่าจะหาคนที่ดีกว่าน้องสาวเธอได้ เจนนิฟฟ์คงจะบอกว่าโอฟีเลียลำเอียง แต่ความจริงที่ว่ามีหนุ่มๆ มากหน้าหลายตาส่งจดหมายรักมาที่กุหลาบทุกเดือนก็เป็นเครื่องพิสูจน์อยู่แล้ว

“กีนะ หมอนั้นคงไม่มีสมองจริงๆ ถ้าเขาทิ้งโอกาสที่จะได้อยู่กับเธอไป” โอฟีเลียออกความเห็น

เจนนิฟฟ์พ่นลมออกจมูก “ไม่เป็นไร ฉันแก้แค้นด้วยการไปมีอะไรกับเพื่อนสนิทของหมอนั้นบนหลังรถขบวนพาเหรดแล้วละ”

ดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้าแล้ว และทั้งคู่ต่างเร่งฝีเท้าขึ้นโดยสัญชาตญาณ ขณะเดินผ่านบ้านเรือนสีลันสไตน์ซึ่งเรียงรายอยู่ในเขตเมืองชั้นใน มีกฎเหล็กสองข้อที่แม่สอนไว้เกี่ยวกับการเดินทางในนิวออร์ลีนส์หลังฟ้ามืด ข้อแรกคือถ้าความมืดจ้องมองมา ห้ามจ้องกลับเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นจะถูกปีศาจจับตัวไปอย่างแน่นอน

ปีศาจเพ่นพ่านอยู่ในนิวออร์ลีนส์มานานพอๆ กับแม่มดและแวมไพร์ – อาจจะนานกว่าด้วยซ้ำ โอฟีเลียไม่เคยพบเจอปีศาจด้วยตัวเอง และไม่ว่าเธอจะเรียนรู้เกี่ยวกับตัวตนที่ชั่วร้ายเหล่านี้มาจากแม่มากมายเพียงใด เธอก็ยังไม่พร้อมที่จะเผชิญหน้ากับพวกนั้นจริงๆ ยังไม่พร้อมในตอนนี้

กฎข้อที่สองคือ ถ้าเพลอละเมิดกฎข้อแรกไป/แล้ว อย่าทำข้อตกลงใดๆ กับปีศาจเป็นอันขาด เว้นแต่ว่าคุณอยากสูญเสียวิญญาณของตัวเองไป

เหล่านักท่องเที่ยวผู้สอสุดสอเห็นเกินพอดีไม่เคยเรียนรู้เรื่องนี้เลย พวกเขา
แห่กันมายังสถานที่อย่างนิวออร์ลีส์ - ที่ซึ่งมีเวทมนตร์หยั่งรากลึก - เพื่อ
ตามหาสิ่งที่ตัวเองไม่มีความรู้แม้แต่หน่อย

พวกที่หลงไหลคลั่งไคล้ตัวตนซึ่งแฝงเร้นอยู่ในความมืดมิดไม่ค่อย
พึงพอใจกับผลลัพธ์เมื่อได้พบมันเข้าจริงๆ

โอฟีเลียกวาดตามองรอบๆ และเห็นว่ามีคนเดินถนนหลงเหลืออยู่น้อย
เต็มที มีพ่อค้าแม่ค้าที่เพิ่งเลิกงานไม่กี่คน กับศิลปินข้างถนนใจกล้าที่เพิ่ง
เริ่มต้นค่ำคืนของตน ซึ่งไม่ได้ช่วยให้โอฟีเลียสบายใจขึ้นนัก แต่อย่างน้อย
พวกเธอก็ไม่ได้อยู่ตามลำพังเสียทีเดียว

รถม้าคันหนึ่งแล่นผ่านไปอย่างรวดเร็วราวกับจะเน้นย้ำความคิดนั้น
เสียงก๊อบก๊อบกระทบทางเท้าค่อยๆ กลืนไปกับท่วงทำนองดนตรีแจซอันเร้าร้อน
ที่กำลังบรรเลงไต่ระดับสูงสุดสูงสุดจากระยะไกล คู่รักที่เดินเตร็ดเตร่มาทาง
พวกเขาไม่พอใจเธอสองคนด้วยเรื่องอะไรหรือเปล่า หรือข่าวเรื่องแม่ได้
แพร่กระจายไปไกลพอที่คนท้องถิ่นทั่วไปจะเริ่มแสดงความเสียใจกันแล้ว
ไม่ว่าจะอย่างไร สายตาเย็นเยียบบาดลึกที่โอฟีเลียตัวมองไปทางพวกเขาก็
เพียงพอที่จะทำให้ทั้งคู่สะดุ้งและรีบหนีไป

“ดูเหมือนพรสวรรค์ของแม่ในการทำให้ชาวเมืองหวาดผวาคะสืบทอด
มาถึงพี่แล้วละ” เจเนวีฟย่นจมูกเล็กน้อย “ฉันจะไม่โกหกหรอกนะ โอฟี -
ตอนนี้มองหน้าพี่ได้ยากขึ้นนิดหน่อยจริงๆ เหละ”

ไม่น่าแปลกใจเลยที่เจเนวีฟจะรู้สึกว้าวกับข่าวใหม่ของโอฟีเลียชวนให้อึดอัดใจ
น้องสาวของเธอมีปัญหาในการสบตาแม่ตรงๆ เสมอมา และเธอก็แสดงออกอย่างชัดเจนมาตลอดชีวิตว่า หากโอฟีเลียต้องด่วนจากไปอย่าง
น่าสลดโดยไม่มีทายาท เจเนวีฟจะไม่มีวันรับสืบทอดมรดกของตระกูลนี้
อย่างแน่นอน

การที่ผู้คนมักจะพุ่งเคื่องใจกับครอบครัวเล็กๆ แปลกๆ ของพวกเธอ
ได้ง่ายๆ เป็นสิ่งที่ทวนใจเจเนวีฟมาโดยตลอด และเมื่อเจเนวีฟเติบโตถึง
วัยหนึ่ง เธอก็เริ่มปฏิเสธที่จะไปไหนมาไหนในเมืองกับแม่ เพราะกลัวว่าจะ

บังเอิญไปเจอกลุ่มเพื่อนในแวดวงสังคมของเธอเข้า แต่สิ่งเหล่านี้ไม่เคยทำให้
โอฟีเลียเดือดเนื้อร้อนใจเลย

อาจเป็นเพราะโอฟีเลียรู้อยู่แล้วว่านี่คือชะตากรรมที่เธอต้องเผชิญ
ในสักวันหนึ่ง หรือบางทีเจนเนวีฟอาจแค่อายเพราะเพื่อนๆ บอกให้เธอรู้สึก
แบบนั้น ในขณะที่โอฟีเลียไม่เคยมีเพื่อนของตัวเองจริงๆ จึงไม่เจอแรง
กดดันแบบเดียวกัน เคยมีคนมาจีบโอฟีเลียอยู่ไม่กี่ครั้ง แต่ก็มักจะจบลง
ด้วยความสัมพันธ์ที่ร้อนรนและรวดเร็วซึ่งมอดดับไวพอกๆ กับตอนเริ่ม ไม่มี
สักคนที่ได้ไปไกลถึงขั้นที่เธอจะพามาแนะนำให้ครอบครัวรู้จัก

โอฟีเลียอดสงสัยไม่ได้ว่า เธอยังไม่พร้อมที่จะปรับตัวเข้าสู่สังคมปกติ
โดยไม่มีแม่คอยนำทางหรือเปล่า ความตายเป็นสิ่งที่เธอคุ้นเคยดี การใช้ชีวิต
ต่างหากคือความท้าทายอย่างแท้จริง

จู่ๆ เจนเนวีฟที่อยู่ข้างกายเธอก็ตัวสั่นเทาและหันไปมองข้างหลังด้วย
สายตาประหลาด

“มีอะไรเธอ” โอฟีเลียคาดคั้น

เจนเนวีฟก็อ้าก “เมื่อไหร่มีเพื่อนคนหนึ่งพูดอะไรบางอย่าง...เกี่ยวกับ...”
เธอส่ายหน้า “ช่างเถอะ กลับบ้านกัน ฉันหนาวแล้ว”

“เรียกรถมาทั้งทีเถอะ” โอฟีเลียยืนกรานขณะที่ความมืดเริ่มปกคลุม
“ฉันรู้ว่าเราไม่ควรฟุ่มเฟือย แต่ฉันไม่อยากอยู่ข้างนอกนี้นานเกินจำเป็นแม้แต่
วินาทีเดียว”

หนังสือ
ก่อนแฟนเธอมา

ธุระเรื่องผู้สภิตวิญญาณ

เสียง ทูบประตูลูกหน้าต่างไม่หยุด

โอฟีเลียปรือตาตามเสียงนั้น เธอลุกจากเตียงอย่างไม่เต็มใจนัก และ
ความหาซัดที่พอจะเรียบร้อยมาสวมใส่ ก่อนจะเดินลงบันไดไปดูว่าต้นตอ
ของเสียงเอะอะนั้นคืออะไร

เจนวีฟเองก็โผล่หน้ามาจากประตูห้องของเธอ แววดาเต็มไปด้วย
ความโกรธที่ถูกรบกวนผิดเวลา พอเห็นได้ตาบวมตู่ของน้องสาว โอฟีเลีย
ก็สรุปได้ว่าเมื่อคืนพวกเธอทั้งคู่คงแทบไม่ได้หลับกันเลย โอฟีเลียนอน
ลืมหืมตาโผล่จนถึงช่วงโมงแม่มด – ซึ่งเป็นช่วงเวลาระหว่างเที่ยงคืนถึงตีสี่
ที่มานานี่ระหว่างโลกมนุษย์กับโลกอีกฟากหนึ่งเบาบางที่สุด – หลังจาก
ที่พวกเธอนั่งรถม้ากลับมาอย่างเร่งรีบ เธอไม่อาจหยุดคิดถึงเกี่ยวกับอนาคต
เวทมนตร์ และความแปลกประหลาดของลือเกตที่เด่นตบ ๆ อยู่ตรงคอ
ได้เลย...

โอฟีเลียขยี้ตาพลาจกระซกประตูลูกหน้าต่างให้เปิดออก เธอกะพริบตา
ถี่ ๆ เพื่อสู้กับแสงแดดยามเช้าที่สาดส่องมายังโถงทางเข้า เมื่อจุดมืดเลื่อนหาย
ไปจากสายตาในที่สุด เธอก็พบว่ามิชเชลสองคนยืนอยู่บนเฉลียงหน้าคฤหาสน์
ซึ่งเธอไม่รู้จักทั้งคู่ พวกเขาจะอยากให้ตัวเองไปอยู่ที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่คฤหาสน์
กริมม์ในตอนเช้าตรู่นี้ ส่วนเธอก็หวังให้พวกเขาไปอยู่ที่ไหนก็ได้ที่ไม่ใช่
เฉลียงหน้าบ้านเธอเหมือนกัน

“คุณโอฟีเลีย กริมม์ ไซ้ไหมครับ” ชายคนแรกถาม

เขาอายุมากกว่าอีกคน เป็นสุภาพบุรุษร่างกำยำซึ่งมีหนวดหนา
สีดอกเลาที่หงิกงอเล็กน้อย เพื่อนร่วมงานของเขาดูหนุ่มกว่าและรูปร่าง

เปรียบว่า ผมและเธอเป็นสีแดงสดตัดกับชุดสูทสามชิ้นสีเทาหม่นอย่างมาก ทั้งคู่เอาแต่จ้องมองดอกกุหลาบแดงที่เลื้อยระเริงระเริงลงมาจากช่อตรงเฉลียงราวกับว่าพวกมันเป็นมิตรไม่ใช่ดอกไม้ โอฟีเลียสันนิษฐานว่าพวกเขาคงรู้สึกแปลกที่เห็นดอกกุหลาบเติบโตในลักษณะและสถานที่แบบนี้ แต่กุหลาบคือเครื่องมือสำคัญของแม่ในการกั้นผีเร่ร่อนที่ไม่พึงประสงค์ออกจากบ้านและกักผีเร่ร่อนที่เรียกมาไว้ข้างใน คฤหาสน์กริมม์จึงรายล้อมด้วยพุ่มกุหลาบนับไม่ถ้วน เลื้อยพันไปตามโครงไม้ระแนงที่ประดับอยู่ตามหน้ามุขบ้าน รวมถึงเรียงรายอยู่ตรงรั้วและประตูหน้าด้วย

วิญญาณของผู้ตายไม่อาจว่างกรายข้ามกุหลาบแดง แม่ท่องไว้เสมอ

“มีอะไรหรือเปล่าคะ” โอฟีเลียถาม น้ำเสียงไม่ได้หยวนคาย แต่ก็บ่งบอกชัดเจนว่านี่ไม่ใช่เวลาที่สะดวกนัก เจเนวีฟตามมาสมทบข้างหลัง พลางถลึงตาใส่ชายทั้งสองข้ามไหล่โอฟีเลีย

“ใครหน่าไหนมาเคาะประตูบ้านคนอื่นแต่เช้าตรู่แบบนี้กันซะ แม่พวกเราไม่อยู่รึบนัดแล้ว ถ้าญาติคุณตาย คุณก็ต้องทนทุกข์ไปเหมือนกับพวกเราที่เหลือนั่นแหละ!” เจเนวีฟส่งเสียงฮึดฮัดจนโอฟีเลียต้องเฝ้าปากแน่นเพื่อกลั้นหัวเราะ แต่ชายทั้งสองดูจะไม่เข้าใจด้วย

“ขอภัยที่มาพบโดยไม่ได้นัดหมายล่วงหน้าครับ ผมชื่อมูตง ส่วนนี่ลาฟิตต์” ชายมีหนวดกล่าว “เรามาจากธนาคารนครนิวยอร์ก ลีส์ ขอเข้าไปข้างในได้ไหม”

“เข้ามาทำไม” เจเนวีฟสวนกลับทันควัน

“มีธุระบางอย่างเกี่ยวกับ เอ่อ แม่ของคุณนะ เราได้รับแจ้งว่าท่านเพิ่ง...เสียชีวิต ขอแสดงความเสียใจด้วยนะครับ”

เจเนวีฟหรีดา “ธุระนั่นหรอ”

“ธุระเรื่องผู้สืบทอดวิญญาณไซ้ไหม” โอฟีเลียช่วยขยายความ

“เปล่าครับ” นายมูตงส่ายหน้า “เป็นเรื่องสถานะทางการเงินของคฤหาสน์กริมม์”

“พูดเรื่องอะไรของคุณ คฤหาสน์นี้เป็นของตระกูลเรามาเกือบศตวรรษแล้วนะ”

“โชคร้ายที่แม่ของพวกคุณกู้ยืมเงินบางส่วน และ—”

“ถ้าที่จะกลับไปนอนต่อก็ได้นะ โอฟี เดียวฉันจัดการเรื่องนี้เอง”
เจนวีฟเสนอตัวพลางเบียดขึ้นมาบังข้างหน้าพี่สาว “เราไม่จำเป็นต้องปวดหัวกันทั้งคู่ในเช้าวันนี้”

คำพูดของเจนวีฟฟังดูเหมือนไม่ใส่ใจ แต่โพล์ที่แข็งแกร่งของน้องสาวทำให้โอฟีเสียต้องหรีต

แต่ก่อนที่เธอจะทันได้ปฏิเสธข้อเสนอของเจนวีฟ ชายผมแดงก็โผล่ขึ้นมาว่า “ที่นี่ไม่มีผีสิงอะไรใหม่เลย”

“โอ๊ย ให้ตายเถอะ คุณลาพิตต์” นายมุตงตำหนิ แล้วหันกลับมาหาสองสาว “ขอภัยด้วยครับ เขาไม่ใช่คนที่นี่ เลยไม่ค่อยรู้เกี่ยวกับ...ตัวตน...บางประเภทที่อยู่ในชุมชนเล็กๆ ของเรา”

“ผมนึกว่าคุณล้อเล่นเรื่องผู้สืบทอดวิญญาณเสียอีก” นายลาพิตต์ได้กลับด้วยท่าทางขยาดกลัว

“อย่างที่ผมกำลังเรียนให้ทราบ” นายมุตงพูดต่อ “เรื่องนี้สินของแม่พวกคุณ มีเอกสารบางอย่างที่ต้องให้พวกคุณเซ็นชื่อและอีกสองสามเรื่องที่เราควรหารือกัน พวกคุณพอจะสะดวกเข้าเมืองไปกับเราไหมครับ”

“ฉันไปเอง” เจนวีฟเสนออีกครั้ง

“คุณมีบัตรประจำตัวอะไรไหมคะ คุณมุตง” โอฟีเลยพูดแทรกก่อนที่เจนวีฟจะก้าวข้ามธรณีประตูไป “เราจะรู้ได้ยังไงคะว่าพวกคุณไม่ได้กำลังหลอกลักพาตัวเราไป”

ชายคนนั้นหัวเราะหยันกับคำกล่าวหาของเธอ พลางล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าสลัดไคต์แล้วหยิบบัตรใบหนึ่งออกมา มีตราประทับอย่างเป็นทางการของธนาคารนครนิวยอร์กอยู่บนกระดาษสีนิน และชื่อของเขาพิมพ์อยู่ด้านล่าง

“เห็นไหม โอฟี ไม่ใช่ไรหรอก” เจนวีฟชี้ให้เห็น “กลับไปนอนเถอะฉันจะ—”

“โชคร้ายหน่อยนะครับ” นายมุตงเอ่ยขัด “เนื่องจากพวกคุณทั้งคู่ถือครองส่วนแบ่งในอสังหาริมทรัพย์นี้เท่า ๆ กัน ผมจึงจำเป็นต้องขอให้

พวกคุณทั้งคู่ไปกับผม”

เจนนิเฟอร์ขบขมเล็กน้อย แต่เธอก็พยักหน้า “ขอเวลาเราลือกบ้านสักครู่ค่ะ”

“ทำอย่างกับว่าจะมีใครกล้ำดเข้ามางั้นแหละ” นายลาฟิตต์พึมพำระหว่างที่นายมูตงกล่าวว่า “มีรถจอดอยู่ที่หน้าประตูรั้วนะครับ เราจะรออยู่ตรงนั้น”

โอฟีเลียถอยกลับเข้าไปในบ้านเพื่อคว้ากุญแจจากโต๊ะตรงโถงทางเข้า ความรู้สึกปั่นป่วนเริ่มก่อตัวในท้องเมื่อนึกถึงคำพูดของชายคนนั้นและพฤติกรรมแปลกๆ ของเจนนิเฟอร์ สถานะทางการเงินของคฤหาสน์กริมม์ไม่ควรจะมีอะไรผิดปกติเลย มรดกที่พวกเธอจะได้รับมีมากพอที่จะซื้อสังหาริมทรัพย์ได้อีกสามแห่งด้วยซ้ำถ้าพวกเธอต้องการ

โอฟีเลียสวดหายใจเข้าลึกๆ และเคาะกุญแจในมือสามครั้ง ก่อนจะใส่ลงในกระเป๋ากะโปรงลายทางสีดำ เธอหยิบรีบบิ้นก้ามเหยี่สีดำที่วางทิ้งไว้บนโต๊ะขึ้นมา สอดมันใต้ลอนผมนุ่ม และผูกเป็นโบเหนือศีรษะ จากนั้นก็กวาดเหรียญไม่กี่เหรียญที่วางอยู่ข้างๆ กันใส่ลงในกระเป๋าทิ้งข้าง - เพื่อไว้ในกรณีฉุกเฉิน

เมื่อลือกบ้านเรียบร้อยแล้ว ทั้งคู่ก็เริ่มเดินไปตามทางเข้าบ้านที่ทอดยาวมุ่งหน้าไปยังรถยนต์ซึ่งจอดอยู่หน้าประตูรั้ว รถยนต์ส่งเสียงดังพร้อมกับพ่นควันกลิ่นเหม็นไหม้ออกมา และโอฟีเลียก็ทำหน้าที่เหยยเกาะหีบถุงมือจากกระเป๋ามาสวม นายลาฟิตต์ลงมาจากที่นั่งข้างคนขับ ฝ้ามองพวกเธอเดินเข้ามาใกล้ด้วยสีหน้ากังวลขาพลางดิ่งคันโยกโลหะหลังเบาะ แล้วพับเบาะไปข้างหน้า จากนั้นก็มายืนขอให้หญิงสาวทั้งสองคนขึ้นไปทีเบาะหลัง แต่ก่อนที่พวกเธอจะได้เบียดตัวเข้าไปในรถ ก็มีเสียงล้อรถกับก๊อบมักกระทบพื้นดังแว่วมาจากระยะไกล ทำให้ทุกคนต้องหันไปมองยานพาหนะที่กำลังมุ่งหน้าเข้ามา

“อะไรอีกล่ะเนี่ย” โอฟีเลียพึมพำ

หญิงวัยกลางคนผมสีน้ำตาลหม่นคนหนึ่งชะโงกหน้าออกมาจากหน้าต่างรถม้า “สวัสดีค่ะ...ฉันมีนัดตอนแปดโมงเช้า - กับเทซซี กริมม์ ที่นั่นคือบ้านของเธอใช่ไหมคะ”

เจนีฟจึงจ้องตาผู้หญิงคนนั้นตรงๆ “เธอตายแล้วค่ะ”

โอฟีเลียส่งเสียงเบาๆ เป็นเชิงตำหนิ ขณะที่น้องสาวหันไปคว้ามือที่นายลาฟิตต์ยื่นให้อย่างไม่เต็มใจ แล้วป็นขึ้นรถ

โอฟีเลียหมุนตัวกลับไปหาผู้หญิงคนนั้น “ต้องขอโทษด้วยนะค่ะ แต่การนัดหมายทั้งหมดถูกยกเลิกแล้ว เราแะยังไม่ได้โทร.แจ้งทุกคนนะ”

ผู้หญิงคนนั้นอ้าปากค้างด้วยความตกใจและยกมือข้างหนึ่งขึ้นทาบอกด้วยความสงสาร “เสียใจด้วยจริงๆ นะค่ะ ฉันเพิ่งคุยกับเธอไปเมื่อวันก่อน—”

“เราก็เหมือนกัน” เจนีฟตะโกนมาจากในรถ

“ต้องขอโทษแทนน้องสาวฉันด้วยค่ะ” โอฟีเลียบิบจูมูกตัวเองก่อนจะโบกมือลาผู้หญิงคนนั้น แล้วหันไปเบียดตัวนั่งตรงเบาะหลังข้างๆ เจนีฟ เมื่อทั้งคู่เข้าที่เรียบร้อยแล้ว นายลาฟิตต์ก็ยกเบาะตัวเองกลับขึ้นมา เข้าไปในรถ แล้วปิดประตูดังปัง

“เธอต้องทำตัวไว้มารยาทกับคนอื่นแบบนั้นด้วยเธอ” โอฟีเลียกระซิบ เจนีฟฟลอลงตาและเอนตัวพิงเบาะนุ่มๆ

“เบาะนั่งสบายดีไหมครับ” นายมูตงถามล่อยๆ ขณะโยกเกียร์ที่อยู่ระหว่างเขากับนายลาฟิตต์ไปข้างหน้า “นี่รุ่นใหม่ล่าสุดเลยนะ”

ไม่มีหญิงสาวคนไหนใส่ใจจะตอบ พวกเธอกุมมือไว้บนน้ดกอย่างสุภาพ แล้วมองออกไปนอกหน้าต่างฝั่งตัวเอง ดูฤทธาสน์กริมม์ที่ค่อยๆ เลื่อนหายไปด้านหลัง ชายทั้งสองคุยเรื่องรถต่อไปอีกสิบนาที ซึ่งน่าจะเป็นบทสนทนาที่น่าเบื่อที่สุดเท่าที่โอฟีเลียเคยได้ยินมาในชีวิต ก่อนที่พวกเขาจะเงยบงอย่างกะทันหัน

“เป็นเรื่องจริงสินะเนี่ย” เสียงของนายมูตงต่ำลง ขณะที่ชายทั้งสองจ้องมองออกไปนอกหน้าต่างฝั่งคนขับด้วยความตกตะลึง

นายลาฟิตต์ตัวลั่น “ผมบอก คุณแล้วไง ได้ยินว่าจู้ๆ มันก็แค่... ปรากฏขึ้น”

โอฟีเลียขยับตัวบนเบาะหลังไปเบียดร่างอุ่นๆ ของเจนีฟเพื่อจะได้มองลอดหน้าต่างออกไปบ้าง ล้อเกตบนคอเธอเริ่มเต้นตบๆ ทันที แต่สิ่งที่เธอเห็นผ่านกระจกหน้าต่างบานเล็กมีเพียงฝูงชนจำนวนมาก เจนีฟหันกลับมา

มองเธอแล้วยักไหล่

“ฉันเคยคิดมาตลอดว่าพวกที่เชื่อข่าวลือนั้นมันบ้า” นายมุตงบอก “พวกโง่ที่แย่งกรายผ่านประตูรั้วนั้นไปสมควรได้รับทุกอย่างที่ตามมาแล้วละ”

โอฟีเลียเอนศิริระพิงกระจกหน้าต่างที่เหนียวเหนอะจากความชื้น ยามเช้าและเลิกสนใจเสียงของพวกเรา เธอเหนื่อยเหลือเกิน และที่แย่งไปกว่านั้นคือเธอเป็นกั๊กวล เธอจินตนาการไม่ออกเลยว่าแม่มีปัญหาด้านการเงินหนักแค่ไหน ธนาคารถึงได้ส่งคนมาหาที่บ้าน แม่บอกเป็นนัยเสมอว่าคุณาส์ของพวกเธอชำระเงินครบมานานแล้ว ค่าใช้จ่ายเพียงอย่างเดียวคือการดูแลรักษาที่ดินและค่าครองชีพในแต่ละวัน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเงินไม่เคยผิดเคืองเลย พวกเธอยังต้องพึ่งพากิจการของแม่เป็นหลัก รวมถึงรายได้ประจำที่ชาวนิวยอร์กลีนส์นำมาหยิบนำให้ถึงหน้าประตูบ้านด้วย

ช่วงขณะหนึ่ง เธอนึกสงสัยว่ามีภาษีมรดกที่ต้องจ่ายใช้หรือเปล่า พวกเธอต้องเริ่มเอาของมีค่าออกไปจำหน่ายเพื่อโอนกรรมสิทธิ์สิ่งหาหมั้นทรัพย์สินมาเป็นชื่อตนเองใช่ไหม นอกจากเครื่องประดับไม่กี่ชิ้นและของเก่าบางอย่างที่แม่สะสมไว้ โอฟีเลียก็นึกไม่ออกแล้วว่าภายในคุณาส์กริมมีมีของอะไรที่มีค่าพอจะขายอีกบ้าง สิ่งมีค่าที่สุดที่เธอครอบครองอยู่ก็คือสิ่งที่คลั่งคองเธอนี้เอง

ลือกเกตของเธอเต้นตึกตักอีกครั้ง ราวกับรู้ว่าความคิดของเธอมุ่งไปทางไหน เครื่องประดับทองคำชิ้นนี้ตกทอดในตระกูลเธอมาหลายชั่วอายุคน มันถูกลงอาคมด้วยเวทมนตร์อันทรงพลังที่ผูกมัดเข้ากับผู้สวมใส่ แม่บอกเสมอว่ามันช่วยนำทางให้แม่ผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดมาได้ และสักวันหนึ่งมันก็จะนำทางโอฟีเลียเช่นกัน

โอฟีเลียก้มมองสร้อยคอพลางใช้นิ้วหัวแม่มือลูบไล้ลวดลายตามาสก์¹ ที่สลักนูนไว้บนตัวเรือนด้านนอก โดยมีอักขรมณีสีแดงกำบังอยู่ตรงกึ่งกลางด้านหน้า เธอพลิกมันกลับด้านและอ่านถ้อยคำคุนตาที่สลักไว้ด้านหลัง *ตามหัวใจตัวเองไป*

¹ ลวดลายประดับแบบซ้ำๆ ที่มีความวิจิตร อ่อนช้อย

เธอเกือบจะหลุดพ้นลมหายใจออกมา ช่างเป็นคำพูดน้ำเน่าที่พูดง่าย แต่ทำยากสินี เธอจิกเล็บเข้าไปในร่องตัวล็อกของล็อกเกต แล้วพยายาม งดมันให้เปิดออก แต่มันไม่ขยับเลย แม้ไม่ได้โกหกจริงๆ ในทุก ๆ ครั้งที่ โอฟีเลียขอดูว่าข้างในมีอะไร

“พี่ดูกระวนกระวายนะ” เจเนวีฟพึมพำอยู่ข้างๆ พลางเคาะเล็บที่ตักแต่ง อย่างประณีตของตัวเองอย่างเหม่อลอย

โอฟีเลียเหลือบมองน้องสาว “ฉันกังวลนะ เธอไม่กังวลเลยเหรอ”

เจเนวีฟวางมือลงบนตักและหันไปมองนอกหน้าต่างฝั่งตัวเองเพื่อซ่อน สีหน้าจากโอฟีเลีย “ทุกอย่างจะเรียบร้อยเองแหละน่า”

โอฟีเลียหรีต “เธอรู้อะไรมาก่อนหรือเปล่า”

ก่อนที่เจเนวีฟจะทันได้ตอบ รถก็เหวี่ยงตัวไปทางขวาอย่างแรง จนโอฟีเลียไถลไปชนเจเนวีฟ

“ถึงแล้วครับ” นายมุตงประกาศ “ธนาคารนครนิวยอร์กสึนส์”